

Midnattsropet

Nr 8-9 • 1979 • Årg. 19 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Arne Imsen talar på Stortorget i Örebro.

Församlingen på väg bli idealsamhälle — var det detta polisen ville stoppa?

Intervju med Arne Imsen sid. 12-13. Stort reportage sid. 6-11, 14-17

Bland de långväga gästerna på La-torpskonferensen i år fanns två grekiska systrar, Vasso Papazissi (t.v. på bilden) och Vicki Kallipetsi (t.h.) Båda var under Papadopoulos-diktaturen aktiva kommunister men drevs av andlig hunger och förtvivlan vidare och fann Jesus. Tillsammans med den grekiska systern som besökte oss i fjol, Dora, var de engagerade i kristna pirat-radiosändningar i Aten.

Efter konferensen stannade Vasso sju veckor i Sverige för att lära känna de olika storfamiljernas liv och kamp. Här nere berättar hon om sin väg bort från sin barndoms tro, in i kommunistiskt engagemang och fram till ett personligt möte med Jesus.

Text: Mats Jansson

De sökte i kommunistisk kamp mot diktaturen...

VASSO berättar

Vasso kommer från en kristen familj i Ioannina i nordvästra Grekland. Hennes föräldrar är evangeliker. Det är en frikyrka som ungefär motsvarar vad Missionsförbundet i Sverige var för tio-tjugo år sedan, en etablerad och stelnad väckelserörelse som bestämt motsätter sig andedopserfarenheten.

— Jag gick i kyrkan, och alla sade att jag var en fin flicka, berättar Vasso men när var omkring tolv år, kom jag in i en depression. I djup syndanöd skrev jag upp en hel lista på mina synder, och jag bad till Jesus, men jag kunde inte bli kvitt syndaregistret.

— Jag väntade mig att något skulle hända och att jag skulle få uppleva några speciella känslor, men inget hände. En hel sommar satt jag instängd på mitt rum. Sedan tänkte jag: "Så här kan det inte fortsätta", och så lämnade jag alltihop som hade med tron att göra, även om jag fortfarande kunde läsa Bibeln någon gång och fortsatte att följa med mina föräldrar till kyrkan.

Hammaren och skäran

När Vasso var i sexton-sjuttonårsåldern, fick hon nya vänner i skolan. En pojke talade om kommunismen, och hon blev full av beundran och tyckte att här var

någonting som hon måste studera. Det här var mitt under Papadopoulos-diktaturen, men Vasso hittade en bokhandel med böcker mot diktaturen som drevs av några studenter. Vad hon inte visste då, var att det var en fälla. Regeringen kollade noga vilka som gick dit och kunde på det viset ringa in oppositionella.

I skolan spred Vasso tidningar med hammaren och skäran i sin egen och andra klasser och propagerade om att undervisningen var rutten och att samhället måste brytas ned. Till slut varnade henne en släkting som var reformistisk kommunist: "De har dina papper. Du kan inte fortsätta så här. Då tar de hela familjen."

— Föräldrarna hade det svårt med mig den här tiden och grät ofta, och jag kände det i samvetet. Jag gick faktiskt omkring och såg ut som en tjuv i hela mitt utseende och uppträdande. När jag blev frälst, blev jag väldigt förändrad också i det yttre.

En gång följde Vasso med några vänner till Aten. När hon kom dit vid fyrtiden på morgonen hade hon ingensans att ta vägen, utan gick hem till en före detta pojkvän som var pingstvän. Hennes kommunistiska vänner hade varnat henne kraftigt för honom, och därför hade hon gjort slut. De talades vid, och när han frågade henne om tron, svarade hon föraktfullt: "Tror du fort-

farande på det där?" "Herren har talat med mig om att du är på väg mot undergången och bara har ett steg kvar!" svarade han.

Jesus kunde vara verklig

Nästa morgon utsattes Vasso för en veritabel hjärntvätt. Pingstvännen talade med henne från morgon till lunch om Jesus, mot kommunismen o.s.v. Till slut var hon svarslös och överbevisad. Kommunismen kunde vara fel, och Jesus kunde vara verklig, men ändå fortsatte hon att säga emot.

Men när Vasso efter två-tre dagar i Aten kom tillbaka hem igen, sade hon till sina kommunistiska vänner, att hon hade mött mycket lyckliga kristna människor. De svarade att tron på Jesus bara var propaganda för kapitalismen och lurade folket bort från kampen. Men nu hade hon börjat tro igen, utan att vilja erkänna det varken för sig själv eller för andra. Det blev en väldig konflikt.

— Jag kunde aldrig erkänna att jag hade fel, och så kom jag in i en stor depression.

□ □ □

En natt när Vasso låg och grät, föll blicken på hennes gamla dammiga bibel, och automatiskt öppnade hon den, för första gången på länge. Det hon fick upp var Jesajas fyrtionde kapitel: "Trösten,

Forts. på sid 23

...men rättfärdigheten fann de hos Jesus!

Av rättfärdighetspatos drevs Vicki Kallipetsi från sin avskärmade överklassmiljö in i extrema kommunistgruppers kamp mot juntan i Grekland. Orubbligt stod hon fast i demonstrationerna, när alla andra vek. I studentrevolten på Polytekniska högskolan i Aten 1973 räddades hon av en tillfällighet, när juntans tanks rullade fram och dödandet började.

Men den rättfärdighet hon sökte fann hon aldrig i politisk kamp. Då mötte hon evangelium om Jesus Kristus, och bibelordet besannades: "Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade". Vicki kom in i en ny kamp, där kristna piratradiosändningar blev ett av vapnen. Nu har hon mött Maranatafolket på Latorp och fått nya impulser i kampen för evangelium och Bibelns rättfärdighet.

VICKI berättar

— Jag har alltid undrat om Gud fanns, berättar Vicki.

Hennes föräldrar däremot var litet vänsterorienterade, och deras religiösa intresse inskränkte sig till något kyrkibesök vid påsken, ortodoxa kyrkans stora högtid. Eftersom familjen tillhörde överklassen, fick Vicki gå i en dyr skola som drevs av nunnor. Efter fem år måste hon lämna den på grund av brott mot de strikta reglerna. I stället började hon på ett privat gymnasium.

— Jag hade problem på alla områden och grubblade över Gud men fann ingenting. Jag var rädd för vart jag skulle gå om jag dog, och jag funderade över de stora frågorna om varifrån och vart-hän. Eftersom jag sökte efter rättfärdighet, så blev jag kommunist tillsammans med min pojkvän.

Så kom det sig att Vicki var med i den historiska studentrevolten mot Papadopoulos-diktaturen vid Polytekniska högskolan den 17 november 1973. Där tyckte hon att hon verkligen hade funnit det rätta sättet att kämpa. Hon befann sig inne på högskolan, innan juntans tanks rullade fram, men sprang ut för att be några vänner hon sett att komma in.

Trodde på saken, inte på ledarna

När hon skulle återvända, gick det inte längre att komma in. Nu dundrade tanksen fram och den stora upprepningen började. Många dödades, både studenter och andra. "Gud skyddade mig!" säger Vicki nu. Hade hon varit kvar därinne, hade hon med stor sannolikhet också varit död i dag.

— Jag såg polismän slå studenter i huvudet med klubbor. Det skakade mig och gav mig intryck jag aldrig kommer att glömma.

Nu var Vicki så djupt inne i kommunismen, att alla tankar på Gud var undanträngda. Hon var med i PPCP, ett extremt maoistiskt parti. Ändå fann hon ingen riktig rättfärdighet, som hon längtade efter, och kunde aldrig bli tillfredsställd. De flesta var nog ärliga, men många hade dyra bilar och levde som allt annat än kommunister.

— Jag trodde på saken men inte på ledarna.

Slåss till slutet

En episod som säger mycket om Vickis fasta ståndaktighet, när det gällde det hon trodde på, tilldrog sig under en demonstration. Det var många som drog

ut med banderoller och plakat, men polisen slog till brutalt med tårgas och använde kalk för att få dem att halka omkull. Demonstrationståget upplöstes. Alla drog sig tillbaka — utom Vicki. Där stod denna ovanligt småväxta och spensliga flicka ensam kvar och ville slåss till slutet, ända tills en av demonstranterna drog henne med sig.

Vickis liv fortsatte att karaktäriseras av våldsamma och skrämmande upplevelser. I Paris var hon genom sin godtrogenhet ytterst nära att bli våldtagen och mördad, och med en kniv mot strupen ropade hon i dödsängest till Gud om hjälp i ett bygge vid Seine. Faktiskt lyckades hon också lura den man som hotade henne, så att de började gå tillbaka mot centrum i staden, där hon kunde skrika på hjälp. Svårt chockad kom hon så tillbaka till Grekland.

Hemma blev hon uppskrämd av sin pojkvän, som pratade om att han snart skulle dö. Vicki blev mer och mer nervös och började se självmordet som sin enda utväg.

"Som på Noas tid"

I det läget bjöd en skolkamrat Vicki med på ett möte i Aten, som hölls av

Forts. på sid 22

Vicki Kallipetsi (t.h.) i samspråk på Latorp med en blivande "grek" Gitte Christensen, som i början av september flyttade ned till storfamiljen i Vrahati utanför Korint.

Arne Imsen:

Myrhult, Gamla Bro och Pilgrimsskolan:

EN NY KULTUR HAR BÖRJAT!

Sverige lever högt på sin teknologi. Hela världen känner den. Svensk teknik har exporterats till de flesta länder. Handelspolitiskt sett tycks till och med Sverige ha utvecklats till ett av världens mest imperialistiska länder.

Nu kanske någon undrar om jag här skall bedriva politisk agitation. Ja politik skall jag tala, himmelrikets politik. Jag vill visa på en framkomlig väg för den som vill vara med om att bygga upp ett annat samhälle — ett bibliskt ideal-samhälle.

Vi har i vårt land ett demokratiskt system, som är föremål för internationell uppmärksamhet. Vi har även många andra ting som uppmärksamhets och kopierats i olika delar av världen. Vi kan kort konstatera att teknologin givit oss resurser av aldrig skådat slag. Vi har fått kommunikationsmöjligheter som tidigare varit otänkbara mellan kontinenter och länder. Trots alla tekniska medel måste vi likväl nödgas konstatera en sak. Medborgarna lever längre ifrån varandra än någon gång tidigare. Människor kan ringa ifrån sitt vardagsrum i Sverige till Afrika, Amerika och Australien och samtala med människor på andra sidan jordklotet. Samtidigt förmår de inte ens hälsa på grannen, som bor en halv meter in på andra sidan betongväggen.

Det är denna verklighet vi alla lever i och är med om att skapa nya förutsättningar för. På grund av vår passivitet har utvecklingen ohämmat kunnat gå vidare. Vi har trott att de materiella välsignelser vi fått varit till för att avnjutas. Vi begrep inte att våra medel skulle förvaltas och förvandlas till missionsmedel. Det var inte teknologin vi i första hand

Ett tal som inledde
den dramatiska veckan
på Latorp.

skulle exportera. Guds tanke var att vi skulle exportera den nya människan.

Vad har vi då gjort? Vi byggde upp vår välfärd. Vi skaffade oss bättre villor, bättre bilar, husvagnar och sommar-nöjen. Vi utrustade oss med bättre kläder, större lägenheter och mera moderna hjälpmedel i våra hem. Vi höjde successivt vår standard tills vi knappt behövde använda armar eller ben. Till slut tycktes också samhället börja tänka för oss. Det framställde vägledningar och färdiga lösningar på livets alla områden ifrån fortplantningsakten till själva dödsögonblicket.

Vi har plundrat folk och kulturer

Idag har många gjort den kusliga erfarenheten att utvecklingen tycks ha sprungit ifrån oss. Man har plötsligt upptäckt att vi befinner oss vid katastrofens rand och frågan hur vi skall ta oss ur eländet har blivit brännande. Det blev nämligen ett elände. Vi fick resurser till att skapa fysisk välmåga och komfort, men vi förlorade vår själ. Vi är plågade och sargade, och det värsta är att vi upptäckt att under utvecklingens gång har vi plundrat andra folk och kulturer. Vi har gjort det med fackföreningarnas hjälp, arbetsgivarföreningarnas hjälp liksom med folkrörelsernas och frikyrkornas hjälp. Vi har gjort det med alla tekniska, byråkratiska, ekonomiska och politiska

resurser som vi förfogat över. Vi satte vårt eget välstånd främst, och nu upplever vi livsledan.

På det religiösa området har utvecklingen varit likartad. Vi har vant oss vid att bli matade med religiös underhållning. Helst skall mission och evangelisation var förströande och underhållande. Väckelsemötena skall vara hurtfriska och uppbyggande, för helst vill vi leka och skämta oss igenom tillvaron och blunda för den verklighet vi lever i.

Det är groteskt,
— det är horribelt!

Så söker vi efter nya gudstjänstformer och efter nya inslag i verksamheten. Och när de kulturella inslagen inte räcker till, när alla varianter av musik inte längre tillfredsställer oss — sakral musik, folkmusik, rock eller jazz — vill vi ha andra sensationella erfarenheter. Då räknar vi med att andeutgjutelsen skall ge oss fysiska manifestationer, så att vi också får den helige Andes legitimation på vår självtilräcklighet och egoism. Vi söker sensationer och får dem. Man beder för människor så att de börjar falla i golvet i tusental, och så blir hela frälsningen att falla i golvet.

Därmed har vi fått en ny fluga. I kyrkorna får man plötsligt se mängder av kristna i ringlande köer, och man kör för att falla i golvet.

Det är groteskt. Det är horribelt. Det är skörden på vad vi sått.

Vi har en skuld som är fruktansvärd

Vi har del i en skuld som sannerligen inte är så lätt att återbetala. Det är en skuld som är fruktansvärd. Resultatet kan inte heller låta vänta på sig. Vi som gjordes till föredöme för en sorgfri tillvaro utan Gud kommer att avklädas den materiella härligheten och göras till ett skräckexempel för hela jorden. Man kommer att peka på vårt land som ett varnande exempel. Här åt man utan att tänka på sin nästa. Här klädde man sig utan att ta vara på den frusne. Här byggde man ut sin egen komfort och standard utan att fråga hur människor hade det på platser bortom vårt lands gränser. Vi kommer att bli avklädda till varnande exempel för hela världen.

Men häri finns också möjligheterna till upprättelse. Genom utblottade och fattiga människor från detta folk kommer Gud att kunna exportera evangelium till alla avkrokar av vår värld.

Hur skall detta ske? Väckelsen börjar inte i några andra världsdelar, i Asien eller Amerika. Den kommer inte på något lättvindigt sätt. Väckelsen börjar inte genom fysiska manifestationer och karismatiska upplevelser. Väckelsen börjar genom omvändelse! Jesus lovade oss inte karismatiska upplevelser, men han sade: Gör bättring!

I sändebreven finns ett sjufaldigt

väckelsebudskap till Guds församling. Oberoende av församlingens tillstånd finns ett väckelsebudskap som lyder: Gör bättring! Ingen karismatisk upplevelse eller något andedop kan göra bättringen överflödigt. Andedopet är givet för en enda saks skull, nämligen att vi skulle komma vidare på efterföljelsens väg in i ett djupare och rikare liv med Jesus Kristus.

Dags för väckelse!

Vilka är det då som skall väckas? Säkerligen är det pingstvännar, missionärer och frälsningssoldater, men i synnerhet är det maranatavännar! Och de behöver väckas nu över tröghet, försumlighet och själviskhet. Med profetiskt öga bör blicken riktas in i vår egen tillvaro och frågorna realistiskt ställas. Hur är det med det personliga själavinnandet och bönelivet?

Tack gode Gud för missionsverksamheten i andra länder. Men hur är det i våra egna hemtrakter? I vad mån har missionselden fått gripa tag i oss så att vi sökt nå våra egna grannar?

Det finns vännar ibland oss som kan färdas land och rike runt, köpa och sälja utan att ha en tanke på att deras kunder, som de vänder sig till för att med deras hjälp bygga upp sin tillvaro, är helveteskandidater och evighetsvarelser. Det finns sådana som kan stå på en arbetsplats år efter år och betala sin tribut i fackföreningsavgifter utan att ens reflektera över vad det innebär. De har aldrig funderat över vad det är för ideologier de banar väg för eller vilka makter de passivt eller aktivt är lojala emot. De fungerar nästan som maskiner när de går till sitt arbete. När de sedan kommer till gudstjänsten kan de vara med och bedja och sjunga. Men på sin arbetsplats har de inte ett enda vittnesbörd om Jesus Kristus.

Det är uteslutet att sådana människor kan bli bärare av missionselden. Missionen börjar i vårt eget hjärta och blir elden inte tänd där kommer den aldrig att tändas. Då kommer vi att leva på stämningar och upplevelser utan att kunna utöva något personligt inflytande på vår omgivning. Då har vi suttit inne med historiens mest underbara budskap om försoning för en hel värld, men förtigt det.

Hur ser då de människor ut som kan handla så? Ta upp frågan om egendoms-gemenskap och börja röra vid frågor om ägande och ägodelar. Det dröjer inte länge förrän de svarar med anklagelser och upproriskhet. Så fattar de inte att ingen vill beröva dem deras egendom. Frågan handlar i stället om ett problem som är av så allvarlig karaktär att om inte församlingen kommer tillrätta med det finns inga möjligheter till framgång.

Girigheten måste besegras

Det är girigheten det handlar om. Girighetens bastion är det starkaste fäste satan förfogar över ibland människor. Utan att den bastionen besegras, blir det inget genombrott. Därför måste det här till en uppgörelse främst på det personliga planet. Var och en måste ställa sig frågan: Hur har jag förvaltat mina medel, min tid och min kropp? Det kommer att bli kärt för dem som tror att det skall finnas en kompromissernas väg i framtiden. Har man inte överlämnat sig åt Herren, kommer denna världens furste att snart ta sitt byte utan diskussioner. Omvändelsen måste börja i våra egna hjärtan från den förbannelse som materialismen fräckt nog kristnat och gjort till dygd i Guds församling. Här måste vi själva gå före. Det handlar om att få Jesu dödsmärken inristade i vår egen kropp. Det måste synas på oss, i vår blick och i våra gär-

ningar, att Kristi kärlek fått gripa oss så att vi inte längre tillhör oss själva utan honom som själv gav allt, Jesus Kristus.

Jag tycker att vi har fått klara signaler och ganska entydiga manifestationer på det Gud vill. Jag tänker på den man, Gustav Larsson, som för en tid sedan överlämnade sin gård till Guds verk och därigenom blev en direkt orsak till att en ny dörr öppnades för evangelium. Då Gustav Larsson handlade, skedde en maktförskjutning i andevärlden. Hans beslut gällde djupast sett inte kronor och ören utan det utgjorde framför allt en manifestation av Guds kraft. Resultatet blev en hel skara syskon som under året sökt sig till oss. Det skedde något i andevärlden och andra människor satte sig i rörelse.

Det är detta som är himmelrikets politik. Församlingen håller på att få sin egen ekonomiska ordning och utveckla sig till ett idealsamhälle. I församlingens egen ekonomiska ordning handlar det inte i första hand om att erhålla vinst och få en god ränta. Där är det fråga om att ge, ge och åter ge. Där är inte den viktigaste frågan om det är mitt eller vårt. Bland de första kristna sade ingen om det han ägde att det var hans eller hennes. De hade allting gemensamt.

Början till en ny ekonomisk ordning

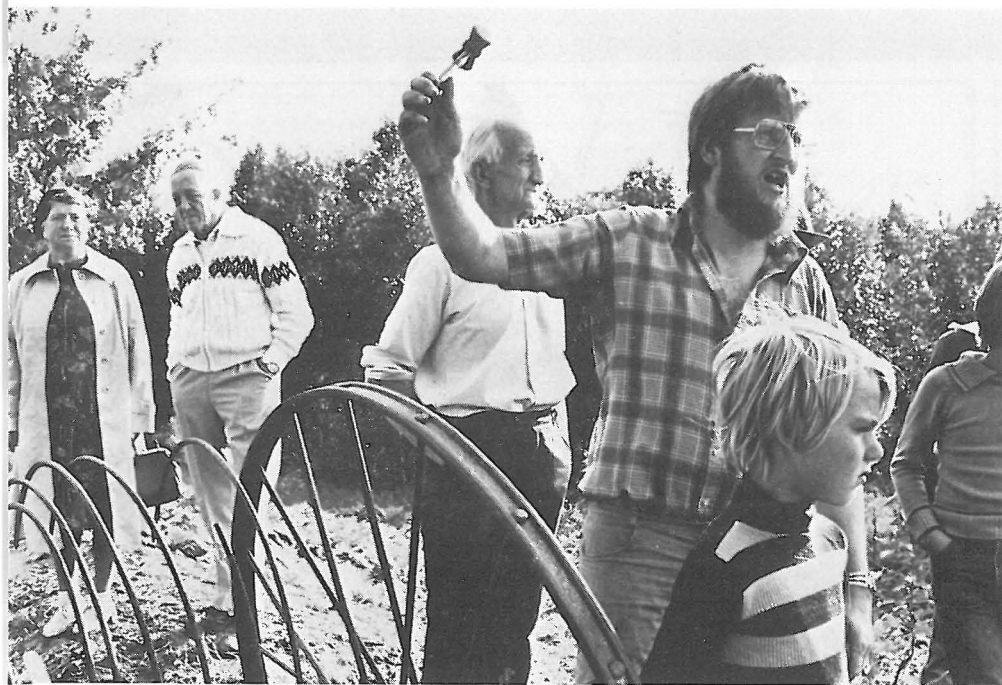
När Gustav Larsson överlämnade sin gåva skedde allt slag i slag. Några ringde och förebrädde eller hånade. Fromma människor som hade varit med i Guds verk i många år trädde fram och anklagade. Tidningarna började skriva. Grannarna hörde av sig, och det blev rättgång och uppgörelser.

Så helt plötsligt tystnade alla röster. Man förstod att något märkligt höll på att ske. Det var inte en vanlig överlätlelse gjord under stundens ingivelse. Det fanns en medveten vilja bakom, baserad på en biblisk tanke. Församlingen var på väg att skaffa sig en ny ekonomisk ordning.

På andra områden började utvecklingen rusa iväg i samma riktning. Steg för steg upprättades en ny gudomlig rättsordning. I församlingen gavs inspiration till en ny kultur. Den var inte lånad från romersk eller grekisk filosofi utan direkt hämtad ur bibeln. Föräldrarna väcktes upp över sitt ansvar som kristna föräldrar. Man insåg att om man skulle kunna lotsa sina barn vidare i Guds rike måste man ta hand om hela fostrargärningen. Så startade man en egen skolundervisning, och familjen upprättades i överensstämmelse med Guds eget ord.

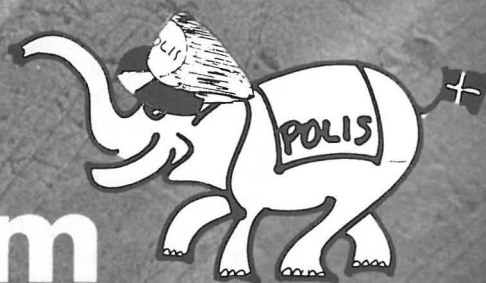
Forts. på sid 21

**Gustav Larssons lösöre
går under klubban och för-
vandlas till missionsmedel.
Själv flyttar han in i stor-
familjen på Latorp.**

Latorp 1979

Konferensen som blev ett rättsdrama

1

2

3

Vidare på trons väg - vem hade anat vad det skulle innebära...

Konferenser har väl ofta haft en funktion av att vara en asyl, dit man dragit sig undan från den hårda verkligheten och rustats för ny fronttjänst. Det har varit en skola, där man har fått en teoretisk grund och nya riktlinjer, som man sedan har kunnat åka hem och praktisera på sitt eget frontavsnitt.

Men i det här avseendet blev Latorpskonferensen 1979 väldigt annorlunda. Själva konferensen VAR fronten. Det budskap som förkunnades måste omedelbart praktiseras, på ort och ställe, och detta födde i sin tur fram fortsatt förkunnelse. Man skulle kunna säga, att konferensens budskap var av den kalibern, att reaktionen från världens makter blev ovanligt naken och kom direkt.

Ta bara Hans Bryntes predikan på måndagsförmiddagen! (Den kommer i nästa nummer av Midnattsropet). Knappt hade konferensförsamlingen hört om den kristna kampen för rättfärdigheten, förrän man var mitt inne i den på ett så påtagligt sätt som aldrig tidigare. Det var ett budskap som helt uppenbart provocerade andemakterna, som i sin tur satte sina jordiska redskap, makthavare på olika nivåer, i aktion, och reaktionen blev våldsam mot den lilla konferensförsamlingen ute bland Latorps träd och åkrar.

1. Humlegården, Latorp, vilande i sommargrönskan under maranatafolkets konferens. (Ur kriminalpolisens bildarkiv, spaningsavdelningen. Fotot taget från en polis-helikopter.)

2. Det blev inte Gärdshyttan i år som alla väntat. I all hast fick Folke Jacobsson plocka fram den gamla banderollen och spola ren den.

3. Missionsmöte — överlåtelsemöte. Vidare på trons väg för en ny generation fostrade för 80-talets hårdnande villkor.

4. Barnmöte utanför stora tältet. Irene Karlsson leder de yngsta.

5. Det gamla livet definitivt slut. Folke Jacobsson döper en broder från Irak till Kristus.

Text: Mats Jansson

Det var alltså där, i den natursköna idyllen två mil utanför Örebro, som Maranatafolket höll sin årliga sommarkonferens 14–22 juli. Egentligen var den planerad att hållas på Gärdshyttan utanför Askersund, men formaliteterna hann aldrig klaras av, och den fick flyttas i sista minuten.

500–600 människor samlades varje dag i konferensveckan för brödsbrytelse, bibelstudier och väckelsemöten i det stora blå-gula tältet i randen av ett vajande havrefält, och i finalmötena svällde mötespubliken ut till det dubbla. Principen var som vanligt "Ordets och bordets gemenskap", och de gemensamma måltiderna finansierades genom frivilliga matoffer. Hela veckan regnade det, så det var ett idealiskt konferensväder för dem som ville helt gå in för Ordet och bönen. Så blev det också en verkligt koncentrerad och allvarsmättad konferens, där överlåtelsen åt Jesus stod i centrum i varje möte, med de för var och en konkreta trossteg och konsekvenser det måste medföra.

Redan upptakten blev dramatisk. En 30-årig dansk dök upp för att propagera för sina läror och attackerade omedelbart nyfrälsta. Efter upprepade varningar avvisades han. Hans motdrag blev ett

antal polisanmälningar för bl.a. miss-handel, och plötsligt fann sig konferensen utsatt för ett formligt belägringstillstånd. En polishelikopter, 15–20 polismän, två motorcyklar, flera bilar och en polishund ansågs tydligen behövas för att få ett vittnesförhör med ett par Maranatabroder. Ändå hade just de bröderna föregående dag suttit ett par timmar i samtal med polisen och noggrant gått igenom fallet, och de hade all anledning att tro att saken tills vidare var utagerad.

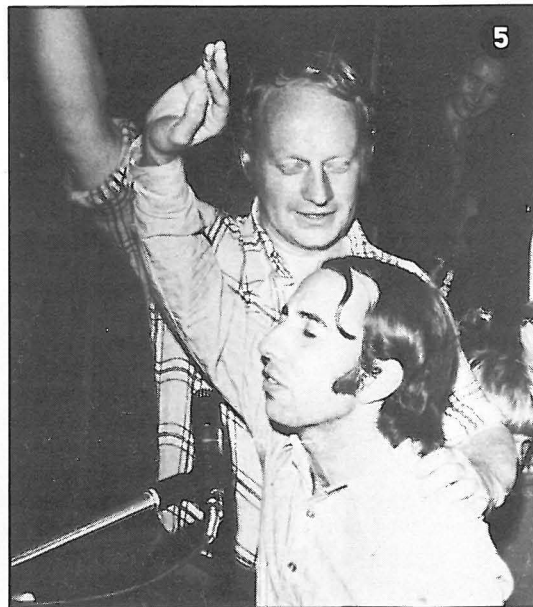
Krigsförklaring

Polisattacken gav fördjupat allvar och förnyad lyftning åt bönemötet, som pågick i mötestältet efter bibelstudiet kl. 14, och man hoppade över middagen och fortsatte in i kvällens väckelsemöte. Polisen fick återvända med oförrättat ärende men fortsatte de följande dagarna med förnyade besök.

I lokalradion gick chefsåklagare Stig L. Age utöver den ursprungliga misshandelsanmälan och avgav något som liknade en krigsförklaring mot Maranata. Ett samfund kunde inte få bilda en stat i staten, med sina egna lagar och förakt för samhällets lagar och normer, hävdade han.

"Det är inte åklagarna i det här landet som bestämmer religionsfrihetens gränser och har rätt att begränsa den kristna församlingens aktionsradie", svarade Arne Imsen i tältet på Latorp. "Chefsåklagaren vill ge intryck av att vi är en samling suspekta och kriminella element som bryter mot grundlagarna. Tvärtom — det är de grundlagsenliga rättigheterna vi åberopar och vill uppehålla."

Forts. på sid 21

Åklagaren som beordrade razzian: -Vi kan inte tolerera att ett samfund uppträder som **EN STAT I STATEN**

En notorisk fridstörare avvisas från Maranatakonferensen. Han gör polisanmälan och polisen svarar med att jaga, förhålla, anhålla och häkta konferensdeltagare med ett skräckinjagande uppbåd och kränkande metoder.

Är det verkligen den påstådda miss-

handeln som motiverade invasionen på Latorp av ett tiotal poliser, hundar och fordon? Eller har samhällets ovilja mot en oetablerad minoritet kommit till ett ovanligt öppet uttryck?

Text: Gustaf Jillker

Bakgrunden till den numera riksbekanta polisaktionen på Latorp är en polisanmälan som lämnats in av en avvisad mötesdeltagare under Maranatas sommarkonferens. Deltagaren, en dansk

T.v.: En polismärkt bil i högsta beredskap gömd i buskarna vid Humlegården, Latorp. I nästa buskage står en annan polisbil med nosen utåt. Strax innan Örebro gömmer sig en tredje polisbil — om det skulle bli jakt...

Nedan: Under den mest hektiska konferenstiden dyker de två kriminalarna upp (t.h.), ledsagad av den avvisade bråk-makaren (längst t.h.), och kräver att få höra konferensledningen. Två timmar ger Arne Imsen dem och hoppar över ett bibelstudium...

Ovanför hustaken svävar en polishelikopter. Och nere i sädesfälten smyger en hundpatrull.

medborgare i 30-årsaldern, påstod för polisen att han under inledningen till konferensen blivit misshandlad, hotad till livet och med tvång kvarhållen på området av en grupp ur konferensens ledning.

Polis och åklagare fann anklagelserna så övertygande att de beslöt sig för att inga medel skulle sparas för att få de misstänkta bröderna gripna och dömda. Misstankarna föreföll för polis och åklagare till och med så allvarliga att de inte ens tvekade tillgripa den i Sverige under modern tid helt unika åtgärden att avbryta pågående gudstjänst för att ta mötesledaren och pastorn till omedelbart förhör. För att finna motsvarigheten till ett liknande polisgripande

... men nästa dag dyker sex nya kriminalare upp och frågar ännu en gång efter Imsen. Medan de väntar på tillstånd för husundersökning står de och trycker efter husväggen. De vägrar gå.

måste man söka sig tillbaka till konventionelplakatets dagar på 1800-talet.

Då polisaktionen genomfördes var det sex civilklädda polismän som trängde sig in på området för att utföra själva huvuduppdraget. Ett okänt antal uniformerade polismän i bilar upprättade vägspärrar runt området. En hundpatrull avdelades till spaning och vakthållning i ett närläget sädesfält och en polishelikopter gjorde närgångna utfall mot konferensplatsen.

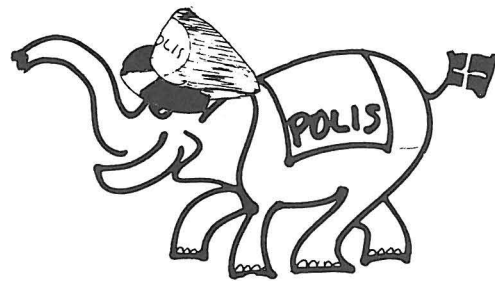
Då det emellertid måste ha gått upp för polisen att pastorn, Arne Imsen, som man ville höra, befann sig på möte, och mötet drog ut på tiden, förhörde sig ansvarigt befäl, kommissarie Holger Signal, hos åklagaren om tillstånd att med våld få bana sig väg in i mötestältet, avbryta gudstjänsten och inför allt folket gripa pastorn och ta honom till vittnesförhör.

Åklagaren beklagade sina dåliga resurser . . .

Arne Imsen lät sig emellertid inte gripas utan visade ut poliserna under åberopande av den grundlagsbefästa mötesfriden. Men varken för polis eller åklagare tycktes proportionerna mellan det enorma polisuppbudet och det enkla vittnesförhöret utgöra något uppseendeväckande. Åklagaren, t.f. chefsåklagare Stig L. Age, beklagade tvärtom att man inte haft tillräckligt med resurser att "vända upp och ner på konferensen". Under en presskonferens han anordnade dagen efter förbjöd han först tidningen Midnattsropet och Radio Maranata närvara med den motivationen att de var part i målet. Därefter förklarade han aktionen på följande sätt:

— Vi kan inte tolerera att ett samfund uppträder som en stat i staten med sina egna lagar och med ett förakt för samhällets grundlagenliga föreskrifter och normer.

Därmed var det klart sagt att det inte handlade bara om en utredning av ett vanligt misshandelsfall utan om någon-

ARNE IMSEN:

... som att jaga en flyga med en elefant . . .

ting betydligt allvarigare. Åklagaren hade i ord och gärning tydligt givit vid handen att polisens aktioner var föranledda av själva Maranatas existens. Det handlade om samhällets tolerans, om en kristen rörelses åsikter och om statens maktbefogenheter.

En otäck misstanke uppstod: Hade polisen bara använt det påstådda misshandelsfallet som en förevändning för andra avsikter? Och i så fall vilka? Det efterföljande händelseförloppet bjöd på många överraskningar och skrämmande vyer. Det märkliga var att polisen aldrig tycktes ha något behov av att befria sig från misstankarna att det handlade om en förtäckt religionsföljelse.

Uppträdde hotfullt och påträngande

Fanns det då alltså inte tillräckligt rekvisit för en polisaktion av det omfattande slag som ägde rum? Bakgrunden får ge svaret. En 30-årig dansk anlände till konferensen oanmäld, uppgav ett namn som senare visade sig vara falskt och begärde att få stanna. Emellertid kom det tidigt klagomål på danskens uppträdande som flera fann störande och synnerligen påträngande. Arne Imsen, ledare för konferensen, fick höra talas om mannen och bestämde att han måste avvisas. Hans Brynte, som svarade för vakthållningen på området, ombads att visa ut honom.

Innan avvisningen skulle ske, ville dock Hans Brynte först höra mannen och själv bilda sig en egen uppfattning om honom. De gick in i ett rum för att samtala. Mannen förklarade emellertid att han var en Guds profet och för sin del inte kunde finna sig i de regler som gällde för området och att det var hans fulla rätt att stanna kvar och ta kontakt med vem han ville. När han samtidigt började uppträda alltmer hotfullt såg Brynte ingen annan utväg än att tillkalla några bröder och med gemensamma krafter lyfta ut mannen. Ett litet handgemäng uppstod då han under höga rop och under våldsamt motstånd sökte hålla sig kvar. Efter att ha fått några törnar lugnade han dock ner sig. Han fördes tillbaka till rummet där man överlade vad man skulle göra med

Vänd!

Varför kränker polisen mötesfriden?

Forts. från föreg. sida

honom, eftersom det stod klart att man omöjligt kunde släppa honom på området, då han kunde ställa till med nya scener.

Eftersom det var mitt i natten och mannen inte hade någonstans att ta vägen erbjöds han husrum inne i Örebro. Han fick följa med in till stan, men följande morgon önskade han på nytt besöka konferensen. Brynte gav honom en ny chans på villkor att han rättade sig efter tillsägelse. Mannen var med under dagens första bibelstudium, som Brynte själv ledde, men började sedan åter uppträda på sitt tidigare klandrade sätt. Därmed ådrog han sig en ny tillsägelse och beskedet att omedelbart lämna platsen för gott.

Mannen kördes in till Örebro och lämnades av. Omedelbart därefter gick han direkt till polisen, berättade att han blivit misshandlad, kvarhållen med tvång och hotad till livet. Till sist lämnade han in en polisanmälan i saken. Polisen uppmanade honom att skaffa sig läkarintyg på misshandeln. Läkarintyget betygade att han hade ringa skador.

Provocerande polismän

Detta var alltså det faktiska läget då fyra polismän dagen efter beordrades ut till Latorp för att göra en första undersökning med den danske fridsstöraren som lots. En av polismännen skickade fridsstöraren in i tältet för att hämta ut en kvinnlig deltagare som dansken lärt känna, väl medveten om att det var en provokation. Den danske fridsstöraren varnade polismännen med "att de ej fick vara för säkra". Av spaningsledningen hade polismännen fått klara order om att skydda dansken.

Då polisen kom till platsen mötte Arne Imsen dem i ett tidigt skede. I två

timmar ställde han sig till deras förfogande mitt under konferensens mest hektiska tid. Samtidigt togs också Hans Brynte i förhör, varpå polisen begärde nytt förhör med honom följande dag. Förutom Brynte ville polisen också tala med ytterligare tre bröder.

Förhören rena utpressningen

Samtidigt greps ytterligare en broder, Carl-Georg Rognstad, och fördes till polisstationen till förhör. I en timme hölls han kvar under det att förhørsledaren sökte använda hans kristna tro som påtrycksmedel att säga "hela sanningen". Väl medveten om att Rognstad skulle köra till Stockholm för att sända ett radioprogram, manade förhørsledaren till "samarbetsvilja" så att han kunde bli tidigt släppt och inte behöva komma för sent till sändningen . . .

Polisens agerande som liknade rena utpressningen, väckte starka misstankar om att den fortsatta utredningen inte skulle avlöpa utan besvär. Då Hans Brynte tillsammans med de tre bröderna nästa morgon, onsdag, åkte in till polisstationen i Örebro, gjorde de det med den avsikten att begära få tiden för förhören framflyttad till måndagen efter konferensen. De ansåg att hänsynen till den stora konferensens genomförande i proportion till de tvivelaktiga omständigheterna kring polisanmälan och utredningen var starka skäl att få förstärkelse för denna önskan.

Då Hans Brynte och de tre övriga bröderna trädde in på polisstationen tidigt på morgonen möttes de emellertid av en allt annat än samarbetsvillig attityd. Hans Brynte började omedelbart ta upp förhörtiderna till diskussion men avbröts tvärt av förhørsledaren, som med barsk ton förklarade att förhören skulle ske utan diskussion: — Här är det vi som bestämmer!

Rena belägringstillståndet

Hans Brynte och de övriga bröderna fann situationen så absurd att de omedelbart bestämde sig för att åka tillbaka till Latorp och konferensen. Nästa dag

stod sex civila polismän inne på området och ett fullkomligt belägringstillstånd rådde med vägspärrar, hundpatrull, motorcykelordonnanser och polishelikopter insatta. Det såg ut som en mindre militärattack.

Polisaktionen gav dock inget resultat och polismännen måste återvända med oförrättat ärende. Kort därefter meddelades att Hans Brynte anhöllits i sin frånvaro av chefsåklagare Stig L. Age.

Frågorna kring polisens agerande började hopa sig. Det som såg ut som ett vanligt uppträde av en notorisk bråkmakare började anta kusliga dimensioner. Vad hade gått snett? Eller hade det stora polispådraget en särskild avsikt? Var det en styrkedemonstration för att skrämja till underkastelse och "samarbetsvilja"?

Struntade i mötesfriden

Tydligen blev polisen själv förvånad över att inte få ut mera av sin personalkrävande och kostsamma aktion. Tanken att återvända hem utan att ha fått ut någonting av den väldiga satsningen måste ha verkat synnerligen demoraliserande. Någon annan förklaring kan knappast finnas till att polis och åklagare så oförklarligt förbisåg en av vår demokratis mest grundläggande lagar om mötesfrid och religionsfrihet och så omdömeslöst lät bereda sig tillträde till mötestältet med våld för att avbryta gudstjänsten och kalla pastorn till förhör. En otäck misstanke uppstod att det var därför åklagaren först efter aktionen beslöt anhölla Hans Brynte i hans frånvaro, liksom för att i efterhand rättfärdiga den huvudlösa aktionen. Uppenbarligen såg det ut att ha gått prestige i hela affären. Nästa dags händelser skulle komma att ställa även åklagaren i en mycket underlig dager.

Anhållandet av Hans Brynte föranledde åklagaren att nästa dag, torsdag, kalla till presskonferens. Den utvecklade sig till rena farsen. Innan presskonferensen ringde tidningen Midnattsropet och Radio Maranata till polisens spaningsledare kommissarie Holger Signal och frågade om man var välkomna. Inga

BJÖRN HALVARSSON:

Så trängde sig polisen in...

Björn Halvarsson, Stockholm, stod i tältöppningen när polisen kom och trängde sig in i tältet. Han var också en av de första som upptäckte att en större polisaktion var på gång. Då Halvarsson fick se de civilklädda poliserna stå och trycka efter väggen, gick han fram och frågade vad de ville.

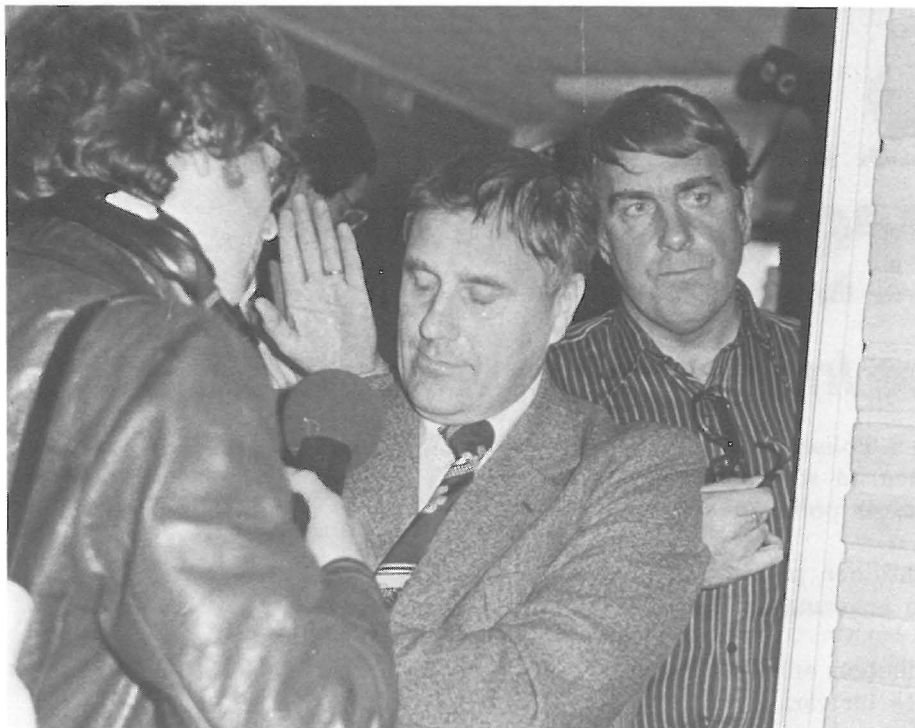
— De svarade att de var här för att hämta Arne Imsen. Jag bad dem vänta utanför området eftersom jag tyckte att de stod på ett mycket olämpligt sätt. Då framhöll de helt djärvt att det här var ingen privat eller enskild mark, utan de hade full rätt att vara därinne.

— Senare på kvällen när mötet gått mot sin avslutning kom två poliser ner

mot tältet. Jag stoppade dem i tältöppningen och sade att de inte fick gå in på mötet eftersom det var bön. Då svarade den ene: "Om vi går in ändå . . .?" Så trängde de sig på.

— Jag höll i tältduken på båda sidorna. Då gick den ene polismannen fram, tog tag i min arm och började vrida om den för att få loss mitt grepp om tältduken. Men eftersom jag inte ville slåss mot dem som är satta till att upprätthålla lag och ordning, gick jag åt sidan.

— Jag undrar om det verkligen får gå till på det här sättet. Det här är en rättskränkning och ett övergrepp.

— Här kommer ni inte in, säger polisens presskommisarie K.G. Karlsson och motar ut Per-Arne Imsen från Radio Maranata. I dörröppningen står en av förhørsledarna, Lennart Sööder, och vaktar. Spaningsledaren Holger Signal, som frejdigt välkomnade till presskonferensen, håller sig borta.

hinder fanns. Sammanlagt sex reportrar från Maranatas massmedia inklusive Arne Imsen, chefredaktör för Midnattsropet och ansvarige programutgivare för Radio Maranata i Stockholm, fanns på plats.

Förbjudet för maranatavänner

Upptakten blev dramatisk. Chefsåklagare Stig L. Age infann sig starkt förse- nad. Inför en stor skara förvånade journalister begärde han först att alla närvarande skulle uppvisa legitimation och presskort. Samtliga reportrar från Midnattsropet och Radio Maranata be- fanns sakna sådana och uppmanades av chefsåklagaren att omedelbart lämna rummet.

Då protesterade Arne Imsen och bad chefsåklagaren avge förklaring och upp- visa vilket lagrum han stödde sig, då han utmönstrade Maranatas massmedia. Tydligt uppskakad svarade åklagaren att han inte kände till vare sig Midnattsro- pet eller Radio Maranata och dessutom ansåg Arne Imsen vara part i målet. Där- efter avbröt han presskonferensen och annonserade en kort överläggning för att tänka över hur han skulle handla i fort- sättningen. Journalisterna fick alla lämna rummet.

Efter en stund öppnades åter dör- rarna och presskommisarien K.G. Karls- son förklarade att endast journalister med presskort hade tillträde. Alla ploc- kade fram sina presskort. Lokalradions representant hade dock inget. Då han emellertid undrade om han ändå kunde

komma in, släpptes han in. På fråga varför lokalradions representant kom in trots sitt saknade presskort, svarade K.G. Karlsson, att han hade presskort!

Han hade visserligen inte presskortet med sig, men presskommisarien visste att han hade presskort . . .

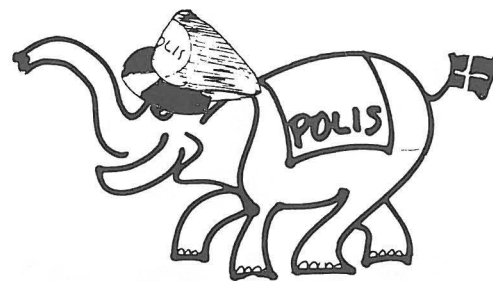
Att samtliga Maranatas reportrar på plats kunde bevisa att de tillhörde Mid- nattsropets redaktion, fann visserligen K.G. Karlsson ingen anledning att betvivla. Nu hade dock åklagaren bestämt att endast "reportrar med press- kort" fick närvara, och så fick det vara med det.

Utestängningen av Maranatas mass- media från presskonferensen blev alltså en ganska osnygg föreställning men ut- gjorde ändå en konsekvent fortsättning i det klumpiga och ointelligenta mönster som började tyckas typiskt för polisens agerande. Det var uppenbarligen Maranata som polisen betraktade som part i målet. Utestängningen förebådade en kommande upptrappning polisen tycktes ogärna vilja redovisa.

Krigsförklaring mot Maranata

Upptrappningen kom också under presskonferensen i en generalattack mot själva Maranata. På frågan varför polisen ingripit mitt under pågående konferens under sådana uppseendeväckande for- mer, svarade åklagaren, inte med att det var nödvändigt för utredningen. Åkla- gare förklarade att samhället inte kunde tolerera att ett samfund utvecklade sig

Forts. på sid 14

POLISEN:

. . . Jag undrar om inte det där är ett gäng hycklare . . . ?

□ Carl-Georg Rognstad, Holmestrand, Norge, var den som först greps och för- hördes av polisen. Rognstad hade trans- porterat den fridsstörande dansken in till Örebro och släppt av honom där.

— Då polisen grep mig, sade man att jag var anmäld för misshandel. Först när förhöret var över fick jag veta att det bara var ett vittnesförhör.

— När förhöret avslutades tittade han upp över sina glasögon och sade: "Jag undrar om inte det där gänget som finns ute på Latorp är ett gäng hyck- lare?"

POLISEN:

. . . Om du inte sköter dig, åker du in . . . !

□ En annan person polisen hörde var Bo Höglander, Stockholm. Även han upplystes först om att han blivit anmäld för brott. På polisstationen fick han veta att det bara var ett vittnesförhör.

— Förhöret öppnades med att för- hörsledaren spände ögonen i mig, sköt fram hakan och sade: "Nu skall du inte berätta någon påhittad historia utan bara sanningen." Det verkade som om han från början ville skrämma mig.

— Frågorna ställde han sedan på ett sådant sätt att han tycktes söka be- kräftelse på en uppfattning han redan intagit. Efteråt tyckte jag att på grund av de omständigheter frågorna ställdes, svarade jag inte som jag borde ha gjort.

— Vid ett tillfälle blev förhørsledaren ganska upphetsad. "Om du inte sköter dig nu och uppför dig som folk, åker du in dit", sade han och pekade bortåt arresten. Det var ett hot om att jag skulle hållas kvar om jag inte svarade på hans frågor eller ställde motfrågor.

— Jag kände mig smutsad och äcklad efter förhöret med tanke på metoderna och det ytliga och låga plan de rörde sig på. En av poliserna satt hela tiden och småpsykade mig och skämtade om Imsen bl.a. "Vem är det som är boss?" frågade han och fortsatte: "Det första intrycket man får av Imsen är att han är en hållningslös och klufsig typ". Han kunde säga en sak först, men sedan tog han tillbaka det alldeles efteråt.

"SÅ HÄR AGERAR INTE EN RÄTTSSSTAT!"

Intervju med Arne Imsen om Latorps-aktionen

En sjuk anmälan användes som vapen. Polisen ville skrämma allmänheten. Vi skulle framstå som en samling suspekta individer under massiv poliskontroll.

Så förklarade Arne Imsen polisaktionen på Latorp i en uttömmande intervju som ursprungligen sändes i Radio Maranata.

— Åklagaren gick in på religionsfrihetens område och fastställde att församlingen inte får vara det Gud har kallat den till. Placerade i ett helhetssammanhang ger de här händelserna morgondagens Sverige i ett nötskal. Men kristenheten låter sig passiviserar och blir så exponent för den antikristliga ande, som alltmer formar samhället och den nya människotypen.

— Samhällsanalysen är nödvändig om vi skall förstå rättfärdiggörelse enligt Romarbrevet. Det är vår uppgift att demaskera ondskan på alla nivåer!

Arne Imsen diskuterar i ett telefonsamtal de allvarliga rättskränkningar som händelserna på Latorp har inneburit. Väggtidningen SIGNAL formulerade dem senare i följande punkter:

- Störd mötesfrid
- Manipulerad pressfrihet
- Äventyrad rättssäkerhet
- Kränkt religionsfrihet
- Diskriminering av folkgrupp
- Fascistiska polismetoder

Hur kunde polisen se så allvarligt på en från början tvekelaktig polisanmälan, att man beslöt sätta in bortåt 15–20 man?

Jag tror inte att polisen egentligen såg så särskilt allvarligt på anmälan. Förmodligen fick den ett utomordentligt eftertraktat vapen för att få göra en aktion som bara uttryckte polisens tidigare attityder till Maranata. Det låg inget sensationellt i själva aktionen. Det sensationella var att man använde en så sjuk polisanmälan som vapen för ett tydligt helt annat syfte.

Hade inte all uppståndelse kunnat avstyrras genom att gå polisen till mötes och visa samarbetsvilja?

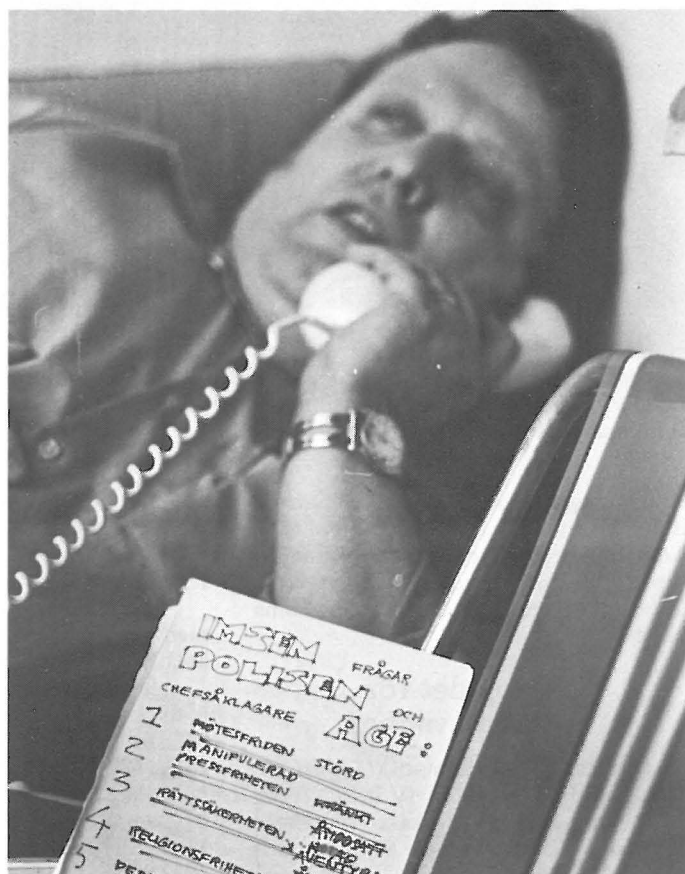
Om vi vetat vad polisen menat med samarbetsvilja, hade vi från början ställt oss avvaktande. Jag förstod inte förrän efteråt att samarbetsviljan egentligen innebar underkastelse eller helst erkän-

nande att vi var skyldiga. De kom hitut med förutsättningen att anklagelserna var riktiga. Jag förstod i början inte att polisen ville förödmjuka oss offentligt och kränka oss och vår mötesfrihet.

Det som skedde var att då jag först mötte dem och presenterade mig, frågade jag om de varit nere i tältet. Då förnekade de det. Det första de gjorde på platsen var att ljuga för mig.

Jag visste ingenting då om polisanmälan och vad den innehöll. Då först läste de upp den för mig. Polisen hade kommit hit i avsikt att identifiera personer med den avvisade mannens hjälp utan att fråga mig som konferensledare eller någon annan i konferensledningen. Det var i allra högsta grad anmärkningsvärt och en skymf ifrån polismyndighetens sida.

Vad skulle polisen ha för intresse av sådana trakasserier?

Polisaktionen var nog inte riktad främst mot oss. Den var en metod att skrämma allmänheten från att besöka våra möten och inge omgivningen känslan av att här fanns en samling suspekta människor som stod under massiv poliskontroll. Man förstår ju vilken psykologisk reaktion det måste väcka hos människorna. Att det skulle bli föremål för publicitet förstod ju alla.

Det är tydligt att åklagaren hade ganska avancerade avsikter, eftersom han redan i initialskedet av utredningen gick ut och förklarade att vi inte kan tolerera att ett samfund utvecklar sig till en stat i staten och nonchalerar grundregler som övriga medborgare måste underordna sig. Därmed gick han in på religionsfrihetens område, fastställde gränser och gjorde klart att församlingen inte hade rätt att vara vad den är kallad till.

Dessutom antydde han insinuant att

det förekom brottslig verksamhet, som vi dolde i vår verksamhet. Då handlade det inte längre om ett enskilt misshandelsfall som skulle utredas, utan då var det fråga om ett generalangrepp emot kristenheten i allmänhet och Maranata i synnerhet.

Menar du att det som hänt tyder på en tendens hos polisen mot korruption?

Ja, jag tror att vi i våra länder i Skandinavien, kanske mest Sverige, bör vakna över vad som håller på att ske. Maktfullkomligheten och den smygande totalismen ser man tecken på överallt. Det är självklart att de som har makt-medlen i sina händer får ju maximal frihet att utnyttja dem om medborgarna finner sig i kränkningarna. När makthavarna gör sig skyldiga till alltmer raffinerad kontroll av ekonomisk, teknisk, social, politisk och religiös art, då menar jag att det är vår skyldighet som kristna att reagera.

Jag vill verkligen stryka under att det måste ligga någonting sjukt i ett sådant spaningspådrag då sex civilklädda poliser inställer sig på området, börjar spana ibland konferensdeltagarna, tar med sig en avvisad person, går in i vårt mötestält och rör sig på området mer eller mindre ohämmat för att denne avvisade man skall identifiera konferensdeltagare. Det är en polisstat som bär sig åt så, och inte en rättsstat.

Jag skulle vilja slå näven i bordet och ropa ut att det är tendenser till en polisstat, när man sätter in så oerhörda resurser för att lösa ett så relativt enkelt misshandelsfall. Misshandelsfallet är enkelt i jämförelse med de grundlagar man trampar på då man går in på området och agerar så hänsynslöst.

Chefsåklagare Age nämnde att ett samfund inte får bilda en stat i staten. Kan det vara församlingens uppgift?

Det är självklart att församlingen måste ha sin egen identitet och skilja ut sig från det övriga samhället på fundamentala punkter. Församlingen blir ett slags idealsamhälle och kommer genom sin egen natur att vara ett slags väsensfrämmande element i tiden. Allt eftersom kristendomen får herraväldet över enskilda människor, kommer de att bli främlingar i den värld de lever, och det märks givetvis i relationerna till alla maktcentra.

Varför är det då så få som reagerar mot tendenserna i samhället?

Ibland blir jag arg och skulle vilja skrika ut vad jag upplever. Hur är det möjligt att kristna kan sova så djupt? Man tycks fullständigt nersövd av det vi skulle kunna kalla demokratiska fraser och karismatiska utfästelser. De

hoppas bara på en lösning i framtiden. Vad de minst av allt vill är att strida. De vill vara kärleksfulla och milda, vilket innebär att man i kärlekens namn låter sig passiviserars och därigenom direkt blir exponent för den antikristliga ande som alltmer formar vårt samhälle och skapar den nya människotypen. Det är den kristnade djävulskapen som vi ser tydliggjord i samhället. Makthavarna utnyttjar naturligtvis det för sina syften, politiska eller personliga. Också en åklagare är inne i en karriär, skall vi inte glömma.

Är de här händelserna ett varningsteccken för en framtida utveckling?

Ja, det förfärliga är att, placerat i ett helhetssammanhang, man här har morgondagens Sverige i ett nötskal. Dessa krafter, som uppenbarligen redan ockuperat institutionerna och myndigheterna, kommer att kanalisera sig i nya organ och institutioner med allt större makt över den enskilda människans liv.

Men att man kan göra sådana övergrepp måste väl bero på en väldig okunnighet bland folket?

Ja, det är någonting som är verkligen sant. Orsaken till okunnigheten är att de flesta människor blivit beroende av samhällets olika organ. De har sina behov

tillgodosedda och är nöjda med det. Det är först då kampen börjar gälla de kristna, etiska eller de utomvärldsliga värdena som man upptäcker hur förstockat samhället är på väg att bli och hur fastlåst det är i sina former.

Du trodde att polisen hade avsikt att skandalisera Maranata och skrämman människorna för Maranata. Tror du att de har lyckats?

Det tror jag inte. Fast i någon mån har de väl lyckats skapa en skräckstämning. Genom att vi gått fram i offentlighetens ljus och talat rakt ut tror jag dock att dessa aktioner aldrig når sitt syfte. Så länge som det som händer blir föremål för offentlig spegling så finns en viss garanti för att polisens möjligheter begränsas. Därför skall vi inte blunda för det faktum att en fri press har stor betydelse i den mån den kan bevaras fri. Pressen som organ för opinion i samhället är mycket betydelsefull, även om det inte är enbart fördelar med det.

Om vi återkommer till det här med den kristnes uppgift i tiden är det en fråga man ställer sig. Skall en kristen inte vara ödmjuk och lida tyst när han blir orättvist behandlad?

Forts. på sid 22

SIGNAL vägg-tidning MOT KORRUPTION OCH RÄTTSRÖTA

CHEFSÅKLAGARE AGE VID HÄKTNINGSFÖRHANDLINGARNA:
"HÄR ÄR NÅGOT SJUKT!"
Ja, Age, det stämmer!

- Polisanmälan är S J U K !
- Polisaktionerna på Latorp under pågående konferens är S J U K A !
- Förhörsmetoderna är S J U K A !
- Utsorteringen och avvisningen av en anklagad kristen rörelses massmedia är S J U K !
- Kopplingarna polis - åklagare - domare är S J U K A !
- Åklagarens sakframställning är lögnaktig och S J U K !
- Tingsrättens beslut är S J U K T !

Diagnosen är klar: rättsröta i ett samhälle i upplösning och sönderfall.
I spåren av suspended religionsfrihet och kränkt mötesfrihet för en skändad, gudstjänstfirande församling, låtsas nu polis och åklagare som om man håller på att utreda ett misshandelsfall som har växt dem över huvudet.
"Det kan inte tillåtas att ett samfund bildar en stat i staten med egna lagar och närmast ett förakt för det övriga samhällets lagar och normer" (Chefsåkl. Age 19/7)

Medborgare! Det ligger ett val framför...

RÄTTEN TRÄNGS TILLBAKA!

"Ingen höjer sin röst i rättfärdighetens namn, och ingen visar redlighet i vad till rätten hör. De förtrösta på idel tomhet, de tala falskhet, de gå havande med olycka och föda fördärv."

Rätten trängs tillbaka, och rättfärdigheten står långt borta, ja, sanningen väcklar på torget, och vad rätt är kan ej komma fram. Så måste sanningen hålla sig undan, och den som vände sig ifrån det onda blev plundrad.

Vid häkttningsförhandlingarna såg åklagaren någonting "sjukt" i Maranatafolkets vägran att samarbeta med polisen. Svaret kom rappt i fjärde numret av vägg-tidningen SIGNAL (ovan): "Ja, Age, det stämmer! Polisanmälan är SJUK! Polisaktionerna på Latorp under pågående konferens är SJUKA! Förhörsmetoderna är SJUKA! Utsorteringen och avvisningen av en anklagad kristen rörelses massmedia är SJUK! Kopplingarna polis-åklagare-domare är SJUKA! Åklagarens sakframställning är lögnaktig och SJUK! Tingsrättens beslut är SJUKT! Diagnosen är klar: rättsröta i ett samhälle i upplösning och sönderfall."

Gripandet och häktningen EN SKANDAL

□ Både gripandet och häktningen skedde under skandalösa former. Polisen försvarade sin militanta attack med att man hade "kännedom om vad som hänt vid polisgripanden på andra platser". Då konferensdeltagarna visade sitt missnöje över polisens hänsynslöshet gick detta ut över Brynte. Speciellt förtretade tycktes polisen vara på Arne Imsen. Polisen upprättade t.o.m. ett speciellt "PM angående Arne Imsens inställning och yttrande . . ."

Det var tydligt att det inte var en våldverkare polis och åklagare ville komma åt. Man hade beslutat sig för att "avslöja" Maranata.

— Den enda möjligheten att komma någon vart med det här fallet är att tillgripa de tvångsmedel som finns, förklarade åklagaren vid häktningsförhandlingarna och hänvisade — inte till några fakta i fallet, eftersom han inga hade — utan till omständigheterna . . . Med

tvångsmedel menade åklagaren häktning. Han påstod att Brynte kunde fly eller undanröja bevis om Brynte frigavs.

I själva verket blev Brynte polisens och åklagarens gisslan för att få Maranatafolket mera "samarbetsvilligt". Vittnen som skulle höras av polisen förhölls nödvändigheten av att hålla sig till sanningen för att kunna "hjälpa" Brynte. Samtidigt ställde polisen frågor som inte gick ut på annat än att binda Brynte vid anklagelserna.

Häktningsbeslutet var horribelt. Trots att ingenting nytt kommit fram i utredningen frigavs Brynte efter 24 dagar i häktet men belades med reseförbud. Även detta avskaffades efter några dagar utan att något nytt kommit fram. Häktningen och reseförbudet hade uppenbarligen inget med misstankarna att göra utan utgjorde bara taktiska finter i ett psykologiskt krig.

I en tingsrättsförhandling då advokat Lennart Hane försvarade en annan misstänkt konferensvakt, kritiserade han åklagarens agerande i skarpa ordalag.

— Så vitt jag kan finna är det bara åklagaren som gjort sig skyldig till olaga frihetsberövande, förklarade han och pekade på de lösa skälen till häktningen och reseförbuden.

Tilläggas bör att polisens och åklagarens agerande nu anmälts till justieombudsmannen. JO, Christer H:son Fallén, har beslutat ta upp fallet till utredning.

Häktningstiden är över efter 24 dagar. Hans Brynte i samspråk med advokat Leif Silbersky på rådhusets trappa.

Forts. från sid 11

till en stat i staten. Därmed var det klart att det påstådda misshandelsfallet utvecklat sig till att handla om helt andra saker än vad det varit från början. Åklagarens ord var en ren krigsförklaring!

Då Midnattsropet sökte åklagaren för en kommentar till aktionen ute på

Latorp, förklarade åklagaren att det inte var han som skulle svara för polisens aktioner. Då polisen tillfrågades svarade man att man inte kunde lämna några upplysningar därför att åklagaren bett att själv få ta hand om alla frågor som hade med händelserna på Latorp att göra.

Polisen och åklagaren tycktes börja handla i rent övermod. Man verkade inte längre bekymra sig om att deras ma-

növrar ens skulle se snygga ut. Under presskonferensen förklarade åklagaren att aktionen inte alls hade behövts om Arne Imsen ställt två minuter till förfogande. I verkligheten hade Imsen dagen innan suttit i två timmar och samtalat med polisen om händelserna på Latorp. Polisens och åklagarens förklaringar var uppenbara konstruktioner. Att åklagaren inte ville ha någon representant från Maranatas massmedia med på presskon-

Chefsåklagare Stig L. Age

**— Ja, åklagaren
HÄR ÄR DET
NÅGOT SJUKT!**

Utgången av misshandelsmålet i Örebro kommer att bestämmas av vem av de två inblandade som kan ge intryck av mest trovärdighet.

Alla anklagelser om misshandel, olaga hot, olaga tvång och olaga frihetsberövande grundar sig enbart på danskens berättelse. För att vinna målet har åklagaren måst totalt underkänna Hans Bryntes berättelse.

□ □ □

Hans Brynte, beskrev dansken på följande sätt efter att ha talat med honom.

— Han ingav en känsla av att vara överspänd och psykotisk. Jag fick en plötslig känsla av att han inte hade någon förankring i sina relationer till sina medmänniskor så att han skulle kunna visa normala hänsyn till dem. Man tyckte sig av honom kunna förvänta sig vad som helst.

Arne Imsen sammanfattade polisanmälan så här:

— Allt tyder på att det handlar om en människa i något slags hämnsyfte. Han hade aldrig gjort någon polisanmälan därest han fått vår välsignelse med avseende på sina nyetablerade kontakter bl.a. en flicka som han hakade sig fast vid. Det menar jag är ganska sjukt. När man ser detaljerna och uppläggnen av polisanmälan upptäcker man ju att den är ganska fantastisk och ganska fantasifull.

**LEIF SILBERSKY:
Vi befinner oss på
ett känsligt område**

— Det är väldigt allvarliga brott åklagaren gör gällande. Men redan i bör-

ferensen var därför mer än förståeligt.

Det var efter chefsåklagares Ages uttalande om "en stat i staten" det stod klart att utredningen om det påstådda misshandelsfallet aldrig skulle kunna ske på ett neutralt och objektivt sätt. Hans Brynte beslöt sig för att kontakta en advokat som kunde förmodas ha insikt om sakens känsliga läge ur religionsfrihetssynpunkt, innan han inställde sig hos polisen i Örebro. Måndagen efter konferensen träffade Brynte advokat Leif Silbersky, som lovade åta sig fallet. Och på tisdagen inställde sig Hans Brynte tillsammans med två andra bröder hos polisen. Brynte anhölls samtidigt.

Insinuerande och kränkande

Misstankarna om en partisk utredning bekräftades genast. Förhørsledaren ställde många insinuanta och kränkande frågor till de förhörda. Frågorna var ofta ledande. Atmosfären var hotfull och fientlig. De förhörda utsattes för ständiga påtryckningar, vulgära kommentarer fälldes och en allmänt kränkande psykning förekom. Förhørsledaren sökte oupphörligt redigera deras uttalanden i förhørsutskriften genom att lägga in meningar de aldrig uttalat och samtidigt utelämnat andra och viktiga påståenden.

Till slut vägrade Brynte att uttala sig, underkände de tidigare förhørsutskrifterna och begärde att få bli hörd enbart inför domstol för att slippa de ständiga psykningarna. Ett av vittnena vägrade över huvud taget att uttala sig inför polisen.

Situationen var förvirrande för chefsåklagare Stig L. Age. Då beslöt han begära Hans Brynte häktad. Häktningssförhandlingarna kom att pågå i tre timmar. Största tiden upptogs av förhöret med Hans Brynte. Klart redogjorde han för hela händelseförloppet, danskens hotfulla attityd, polisens tvivelaktiga

jan faller en hel del av tilltron till målsägaren. Om han nu blivit så allvarligt misshandlad och utsatt för dessa övergrepp som det påstås, återvänder man inte till platsen för brottet och framför allt inte till den man som har utsatt en för det att bedriva bibelstudium i lugn och ro med honom. Det låter helt fantastiskt. Det finns heller inga skador som hänför sig till den fantastiska berättelsen. Doktorn finner fyra stycken mindre blånader.

— Hade ärendet gällt någon annan, skulle åklagaren inte rubricerat det som någonting annat än ringa misshandel. Nu har det fått alltså dessa proportioner och vi befinner oss på ett känsligt område. Vi befinner oss på det religiösa området och ytterligare på en minoritets.

agerande och sitt eget beslut att vägra låta sig höras mera av polisen.

Åklagarens linje var dock hela tiden klar. För honom var Hans Bryntes berättelse otrolig.

— Här är någonting sjukt. Folk går under jorden och vägrar yttra sig. Här är det fråga om att skydda personer som vet någonting mer. Den enda möjligheten att komma någon vart med fallet är att tillgripa de tvångsmedel som finns. Huvudparten av frågeställningarna är öppna. Det finns alltså skälig anledning tro att det föreligger fara för flykt och fara för att utredningen försvåras om Brynte släpps fri.

Med hänsyn till omständigheterna ansåg alltså åklagaren att Brynte måste häktas.

Åklagarens plädering blev betecknande för fallet men knappast längre förvånande. Bryntes och vittnenas vägran att acceptera polisens kränkande behandling användes nu som argument för att få dem att framstå som suspekta och opålitliga. Att ifrågasätta polisens metoder var att betrakta som synnerligen misstänkligt. För att ta udden av anklagelserna måste Bryntes personliga heder nedsvärtas. Den danske fridsstöraren framställdes i stället som det verkliga sanningsvittnet. Men vad skulle åklagaren göra? Han hade ju själv i sitt övermod varit upphovet till polisens klumpiga agerande och var förmodligen tvingad att löpa linan ut.

Domaren räddar åklagaren?

Domaren Sverker Lien var den som skulle ta ställning till häktningsframställningen. Utgången tycktes vara given eftersom det i stort sett bara handlade om ett fall av nödvärn eller högst ringa misshandel, vilket i normala fall aldrig skulle kunna leda till häktning.

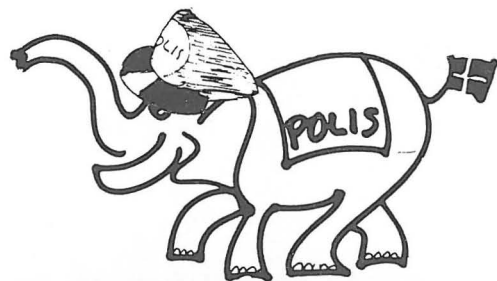
Utgången blev sensationell. Hans Brynte förklarades häktad. Snabbt fördes han ut ur rättssalen och transporterades iväg till häktet.

En ny aspekt på fallet hade tillförts — domarens roll. Vad fick domaren att gå på åklagarens fantastiska påståenden? Hade inte det påstådda misshandelsfallet redan fått orimliga proportioner? Eller ville domaren helt enkelt rädda åklagaren?

Ett justitiemord

Det såg ut som om alla manövrar gick ut på att dölja att ett veritabelt justitiemord höll på att äga rum. Kopplingen mellan polis, åklagare och domare var graverande. En resolut förklaring och en attityd förändring hade varit på sin plats. Men varken polis eller åklagare kände behov av att avvärja misstankarna om att det här skulle förekomma diskriminering av folkgrupp.

Frågan är bara varför denna reaktion uteblivit och varför både polis och åklagare tycks sakna naturliga hämningar i

POLISEN:

... Ni skulle bara veta hur dom jobbar ...!

□ Kristina Nyström-Jansson, Katrineholm, uppsöktes i sitt hem av polisen för att vittna om en detalj i utredningen. Två polismän från Örebro skötte förhöret.

— Förhørsledaren började lite allmänt småtrevligt. Så blev vi mer och mer bekanta och jag talade om min bakgrund lite grann. Förhørsledaren var väldigt mån om att påpeka att han trodde på Gud. Han talade om sin sjuka far och att han bett till Gud i de sammanhangen. Så började han tala om Maranata för mig. Han nämnde något om Gustav Larsson, som överlätit sin gård till Maranata. Efter vad jag fattade det gick det ut på att mannen blivit avlurdad den. Maranata skulle vara något halvkriminellt, vad jag förstod.

— Polisen fortsatte beskriva Maranata. "Du skulle se hur de jobbar", sade han. "Vet ni verkligen hur det går till på Gamla Bro? Ni skulle bara veta. Den här rättegången kommer att bli intressant." Då började jag tänka över vad i all sin dar jag hade hamnat i för smörja.

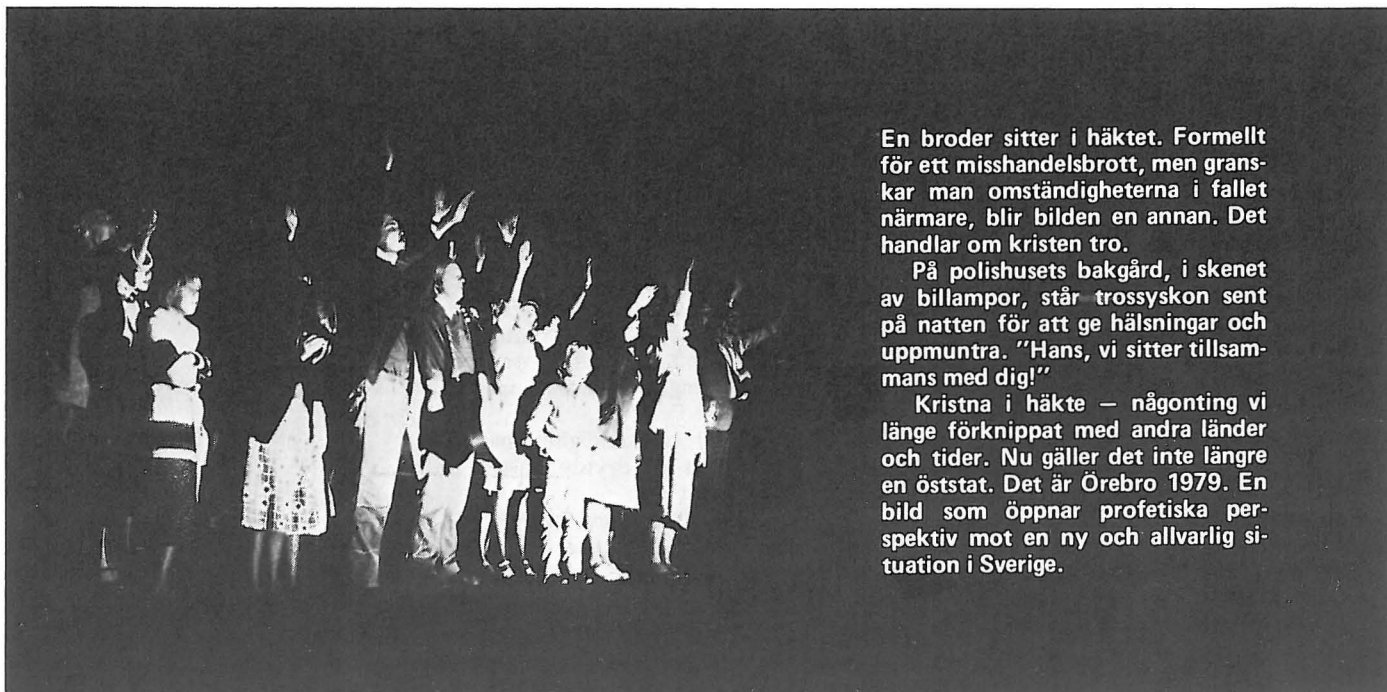
— Då frågade jag honom om han trodde att det Arne Imsen sagt i förhör var sant. "Nej", sade han, "jag har bevis på att han ljugar."

— Polisen pratade mycket och runt omkring. Han tog upp saker som inte hade med utredningen att göra. Ett vittne som polisen tidigare hört, blev kallad för "nervknippe". Förhørsledaren satte på bandspelaren med vittnets röst en kort stund. Det var en demonstration på hur ett "nervknippe" låter, menade han. Han kom även med ganska sliskiga anspelningar.

— Förhørsledaren berättade att han gått på folkhögskola och läst psykologi. Nu hade han det som sidointresse. Det fanns ingen anledning att ifrågasätta anmälnaren eller hans anmälan, slog han fast.

Därefter började han förhöret.

sina aktioner och sakna förståelse för känsligheten i frågan. Svaret kan man bara spekulera över, men visst känns det kusligt att på så nära håll se den makt som egentligen skall skydda medborgarna, agera så hänsynslöst — närmast som en stat i staten!

En broder sitter i häktet. Formellt för ett misshandelsbrott, men granskar man omständigheterna i fallet närmare, blir bilden en annan. Det handlar om kristen tro.

På polishusets bakgård, i skenet av billampor, står trossyskon sent på natten för att ge hälsningar och uppmuntra. "Hans, vi sitter tillsammans med dig!"

Kristna i häkte – någonting vi länge förknippat med andra länder och tider. Nu gäller det inte längre en öststat. Det är Örebro 1979. En bild som öppnar profetiska perspektiv mot en ny och allvarlig situation i Sverige.

-Vi sitter häktade tillsammans med dig!

Text: Mats Jansson
Foto: Gustaf Jillker

Två Maranata-bröder kedjade fast sig vid häktets bil som en sympatidemonstration för den häktade "Maranata-mannen". En av dem syns på bilden. "Ska han sitta häktad för att han i en nödvärnssituation kastade ut en bråkmakare från privat område, så ska också vi sitta tillsammans med honom!"

Civillklädda poliser som fanns på plats hetsade upp en pöbelstämning mot de fastkedjade och Maranata. "man vet aldrig vad de där tokiga religiösa tar sig till. Han kan börja tala i tungor också, då blir de riktigt tokiga!" Människor började svära och förbanna: "Det där packet borde buras in allihop." "Sådana där skulle inte få ha barn." "De där borde utrotas."

På plats med bandspelare för Radio Maranata var Jonas Quist.

Fastkedjningen var naturligtvis i sig själv en pseudo-händelse, avsedd att fästa uppmärksamheten på vad som var betydligt allvarigare: kränkningarna av religionsfriheten och rättssäkerheten. Men medan "kedjemännen" valsade runt i all Sveriges press, var tystnaden skrämmande omkring det i Sverige förmodligen unika rättsövergrepp som polisen hade gjort sig skyldig till på Latorp.

Det "heliga kriget" i Örebro:

SANNINGEN ROPADES UT PÅ TORGEN!

Latorpskonferensen 1979 blev upptakten till en hel serie händelser, som Dagens Nyheter kallade för "Imsens kring mot polisen". Polisen påstod sig hålla på att objektivt utreda ett rutinärendet, men den krigsliknande insatsen ute på Latorp, utkastandet av Maranatas egna informationsorgan från polisens allmänna presskonferens om "Maranata-målet" och inte minst chefsåklagare Ages elefant-trampanden på religionsfrihetens principer, talade ett helt annat språk.

I det läget vände sig Arne Imsen direkt till allmänheten och annonserade ett opinionsmöte på Stortorget i Örebro. "Imsen frågar polisen och chefsåklagare Age om störd mötesfrid, manipulerad pressfrihet, äventyrad rättssäkerhet, kränkt religionsfrihet och diskriminering av folkgrupp."

Det blev det första av en hel rad torgmöten, som måste gå till både Maranatas och Örebros historia. Tusentals örebroare fick direkt höra vad som egentligen hänt på Latorp och bakgrunden till händelserna: hur Maranata år efter år har varit utsatt för trakasserier och regelrätta överfall av raggare och andra, utan att polisen vidtagit några kraftfulla åtgärder. I stället har det visat sig, att de stämningar av utlänningshat, rasism och minoritetsförakt som gång på gång dyker upp till ytan ur folkhavets dunklaste djup, finns rikligt representerade också inom polismakten och ofta får styra dess agerande.

Mot polisen — för lagen

Samtidigt började också en väggtidning "Signal" klistras upp överallt i Örebro. I den belystes polisens agerande i det s.k. "misshandelsfallet" ytterligare och sattes in i sitt rättsliga och profetiska sammanhang. Om det alltså låg någon verklighet bakom DN:s karakteristik "Imsens krig mot polisen", så borde det ganska snart ha stått klart för en objektiv iakttagare, att det visserligen var ett krig MOT polisen (i detta speciella fall) — men FÖR lagen och rätten. Torgmötena blev något vida förmer än opinionsmöten för att sprida ljus

över en allvarlig rättsskandal. Inför tusentals örebroare predikades evangelium med en sådan kraft, att Guds helighet sänkte sig över detta ökända bustorg och människor stod där i timmar, synbart gripna. T.o.m. raggarna, som gjorde sitt bästa att störa med skrikande inbromsningar och vrålände accelereringar mitt framför sångarskaran, måste ha blivit gripna av Guds ord. Bland torgsångarna växte en trosvisshet fram, att Stortorget i Örebro snart skulle få bevittna både frälsningsakter och dopförrättningar, även inom raggarnas led.

Ändå var stämningen på torget flera gånger mycket hotfull. Det andra stora torgmötet var torsdag kväll den 26 juli. Efter affärernas stängning betraktade tydligen raggarna torget som sin privata domän. Nu var Maranata där och hade möte, och massor av folk var där för att lyssna. En berusad yngling stod hela tiden framför Arne Imsen, när han predikade, och viftade med en ölbruk i ena handen och en spritflaska i den andra. Genom hånfulla tillmälen försökte han reta upp sångarskaran. Polisen lyste med sin frånvaro.

Hotelsebrev

Dagen efter kom ett myndigt hotelsebrev till "Arne Imsen med församling". "Vi har . . . lovat varandra att före årets slut vända upp och ner på ditt läger ute i Latorp. Detta beslut fattade vi samlade raggare efter ditt torgmöte." "Klarar ej polis och åklagare av er så hjälper vi så gärna till." Brevskrivaren uppgav sig tala för 120 raggare.

Två medlemmar av storfamiljen på Latorp gick till polisen, en av dem fembarnsmamma och hustru till den evangelist som häktats i "misshandelsfallet". Nu gällde det Maranatas rättsskydd och likheten inför lagen. Evangelisten hade häktats bl.a. för olaga hot. Nu levde hela storfamiljen under olaga hot, och frågan var vilka resurser polisen nu ställde upp med.

Inställningen hos vakthavande polisbefäl var i stort sett "skyll er själva". Han slog t.o.m. näven och sade att han skulle vilja be alla veta hut, som står för Maranatas åsikter. Då hade han först presenterat sig som kristen.

En polismästare sade dessutom vid en telefonanmälan om hotelsebrevet, att Per-Arne Imsens "hot" mot polisen principiellt var allvarligare än raggarnas hot mot Maranata. Då hade Per-Arne i pressen talat om "utomparlamentariska aktioner", och det framgick tydligt att

det var någonting så fredligt som sittdemonstrationer och väggtidningar han menade. Detta jämförde alltså polismästaren med våldsaktioner mot vanligt folks liv och säkerhet och fann det "principiellt allvarligare".

En broder togs av polisen för olaga affischering, då han satte upp väggtidningen. Han frågade, apropå hotelsebrevet, varför polisen inte ställde upp då Maranata behövde hjälp. Det svar han fick var, att om de av sina chefer fick order att åka till en plats där det var bråk mellan raggare och Maranata så skulle de göra det — men inte åka direkt, utan ta en omväg.

"Då kommer ni alltså dit när vi är halvt ihjälslagna. Då har ni alltså lättat ert samvete på det sättet. Och sedan ringer ni centralen och talar om att ni kom för sent och ingenting kunde göra." "Ja, tro inte att vi tänker hjälpa er!"

Direkt ut till människorna

På lördag middag, 28/7, var det packat med folk på torget. En raggare var framme, mitt framför allt folket, och ryckte i en högtalarsladd, fingrade på en gitarr som en evangelist spelade på och försökte bita evangelisten i benet.

Det är fantastiskt att, fastän vi är så trängda, kunna nå så mycket folk med evangelium. Att få gå direkt ut till människorna och redovisa sanningen på torget. Men snart kommer också den kanalen att vara stängd för det fria väckelsefolket. Snart har våldsmakterna i tiden gjort det omöjligt att förkunna evangeliet på gator och torg. Någon mötesfrid kommer det inte att gå att få. Snart återstår bara den anklagades bås som plattform för budskapet om Jesus — precis som det har varit för Hans martyrer i alla tider. Varje kristen generation måste nog vara beredd att offra kroppen (Matt. 10:28). Men historien — om det nu blir någon historia — kommer att ge oss rätt.

Sitta solidariskt

Det "heliga kriget", som kvällstidningarna kallade händelseförloppet, satte solidariteten på prov bland väckelsefolket och stärkte syskonkärleken på ett sätt som bara yttre förföljelser kan. Bakom polishuset i Örebro, som ligger vid Stortorget, stod en skara ungdomar och sjöng och vinkade åt den broder

Forts. på sid 23

GUDS RIKE tar synlig gestalt

Av Arne Imsen, del II

Vi har en tendens att oupphörligt reducera evangelium till att gälla individens behov av lycka och glädje. Vi vill reducera budskapet till att bli ett slags terapi.

Men Jesu budskap hade inte sitt utgångsläge i människans vare sig sociala eller andliga nöd. Budskapet handlade inte om lycka och framgång. Hans budskap var evangelium om riket. Jesus satte inte människan i centrum. Gud var budskapets upptakt.

Guds rike verkar fram en ny ordning, en församlingsordning som samtidigt är en ny ekonomisk ordning och en ny social ordning med en ny gemenskap.

Vi lämnar inte världen för att inte få någonting annat i stället. Vi lämnar inte det vränga släktet för att bli sittande för oss själva. Nej, vi lämnar det som är vrängt, sjukt och suspekt, för att få det som är rätt och friskt. Vi lämnar inte det som vi tycker är bra för att sedan förlora allt. Så sade inte Jesus. Det stämmer inte med gudsriketanken. Jesus sade inte: "Söken ingenting så skall allt detta andra tillfalla eder". Han sade: "Söken först Guds rike!"

Vi lämnar det världen har, världens gemenskapsformer, ekonomiska ordning, tankesätt, handlingsmönster och strukturer med allt dess elände. Vi kommer i stället in på ett annat område där Jesus Kristus är enväldig konung.

En ung man lämnade Jesus sorgsen och bedrövad en gång då Jesus sade: "Gå bort och sälj allt du har, om du vill få en skatt i himmelen." Jesus sade inte: "Gå bort och sälj allt vad du har och kom sedan och ge mig pengarna!" Han sade: "Ge åt de fattiga." Han sade inte heller: "Sälj allt vad du har och bygg upp en institution åt de fattiga!" Då hade han nämligen konserverat ett felaktigt system genom en ny institution. Jesus sade inte: "Kom till mig med medlen så skall jag ta emot dig som lärjunge!" I stället sade han: "Gör dig av med medlen, så skall du få bli min lärjunge!"

Det är två ting som här sätts på prov, lärjungaskapet och kallelsen till själavinnande. För lärjungarna måste Jesu sätt att handla tätt sig väldigt märkligt.

Nog behövde väl lärjungarna alla pengar till missionsmedel. Nej genom sitt sätt ställde Jesus i stället allt på huvud.

I Matteus 9:e kapitel läser vi om hur Jesus undervisade och botade de sjuka. Efter sitt tal gav han uttryck för en djup och allvarlig sorg. Vi läser: "Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, 'lika får, som icke hava någon herde'."

Jesus såg människomassorna. Vad vore naturligare än att han i det läget kommit med en missionsappell? Men han gjorde det inte. Vi måste fråga oss: Varför? Massor av människor var gripna över Israels situation. De var redo till personliga uppoffringar för att göra insatser för sin nation. Framför Jesus stod en väldig skara människor med stora förväntningar inför framtiden. Säkerligen skulle de ha lyssnat till en missionsappell, och Jesus skulle ögonblickligen ha haft 300 missionärer.

Jesus vädjade inte till politiska krafter

Jesus avskiljde ingen för missionen. Han sade: "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd." Jesus ville genom detta göra klart för oss någonting särskilt. Det räcker inte med att vi har engagemang eller idealism. Vi måste också få in den rätta dimensionen i våra planer — evighetsdimensionen. Jesus kunde ha sagt: "Alla goda krafter i Israel, kom låt oss förena oss för att förbättra vårt folks politiska och sociala situation. Jesus

hade sannerligen folk att vädja till. Det fanns ledare som var redo att göra stora ansträngningar för att hjälpa sitt folk. Det fanns grupper som var ambitiösa och entusiastiska, grupper som gärna ville vara med och lyfta folket moraliskt, socialt, ekonomiskt och politiskt. Grupper fanns som ville vara med och befria nationen från romersk ockupation och kasta ockupanterna i havet. Man var till och med redo att offra sina liv. Men trots deras beredvillighet var det inte till dem som Jesus appellerade. Han sade bara: "Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut skördearbetare."

Det nya riket var i annalkande. Det var det riket Jesus representerade. Det riket hade inga vanliga gränser, som man förändrar med ekonomiska, militära eller politiska åtgärder. Guds rike är det nya riket med den nya kraften, evighetsdimensionen, de himmelska resurserna och de nya möjligheterna. Guds rike legitimerar sig på ett annat sätt. Jesus byggde inte upp ett sjukhus eller en social institution. Han botade de sjuka. Pris ske Gud! Jesus satte inte upp ett hospital för sinnessjuka. Han drev ut de onda andarna. Och ändå kom inte Jesus för att lösa den temporära nöden. Han kom för att frälsa oss från den eviga döden. Det är Guds rikes suveränitet!

Förändring genom personlig gudsuppgörelse

Det som kännetecknade Guds rike, hade Jesus. Hans händer välsignade bröden och botade de sjuka. Jesus hade det skapande ordet. Där ingenting fanns, skapade han. Han ägde Guds rikes resurser. Det riket skulle inte tvinga sig fram med diskussioner och argument. Guds rike skulle legitimeras sig genom att kraften synliggjordes genom de utomordentliga ting som ägde rum med de enskilda individerna i en personlig gudsuppgörelse. Guds rikes kraft besegrade fördärvskrafterna och lade grunden för helt nya gemenskapsformer. I stället för att egoistiskt satsa hela sin fysiska och intellektuella kapacitet på att få välfärd och personlig framgång skulle människan upphöra med sin klasskamp och låta allt det som Guds rike representerade synliggöras igenom dem.

Men åter tillbaka till ynglingen. Jesus sade inte: "Sälj det du har, kom sedan tillbaka och ge det till lärjungarna, för de behöver det." Men han sade: "Ge åt de fattiga!" Han sade inte: "Bygg upp en ny institution, donera dina medel där och låt ditt namn leva vidare genom donationen. Ge pengarna åt de sociala myndigheterna, och låt dem fördela resurserna!" Han sade: "Ge åt de fattiga!"

Jag har en känsla av att Jesus nästan tog död på den rike ynglingen, för han begärde av honom ett anonymt givande. Han uppmanade honom att ge utan att

kräva någonting tillbaka, inte ens uppmärksamhet och ära, bara ge utan att den högra handen visste vad den vänstra gjorde. Där har vi Guds rike. Mannen hade inte blivit fattigare om han hade givit bort sina medel. Men där låg hans misstag. Han trodde han skulle ge allt och sedan få ingenting. Därför var han bedragen. Petrus blev helt förskräckt över denna undervisningen, och skyndade fram och sade: "Men Herre, vem kan då bli frälst?"

Det ligger någonting oerhört i att våga lyssna till och praktisera Jesu ord. Petrus sade: "Mästare, vi som övergivit allt och följt dig, vad skall vi då få?" Vi tycker kanske att det var en oandlig fråga. Det kan inte jag förstå, för jag har inte följt Jesus för att bli lottlös. Jag har följt honom för att få mer än det världens kan ge. Det är inte egoism, utan gudomligt, för det har Gud lagt ner i mig. Han vill inte att jag skall vara nöjd, med en tiggares lott. Han har sagt att jag skall vara hans medregent.

Gud leder ingen in i social misär

Gud vill leda oss in i en gudomlig ordning, Guds rikets ordning. Den är mycket bättre än någon av de ordningar som vi hittills har sett på jorden. Ändå har den aldrig haft chansen ännu. Om den får chansen skall nya tider börja gry inom Guds församling.

"Vad skall vi få", sade Petrus. Inte heller jag har blivit kristen för att bli lottlös, eller bli eremit. Jag har inte blivit kristen för att se ut som en profet eller bli uppskattad av en grupp människor för att jag är predikant. Det är inte av ideella skäl jag blivit kristen lika litet som av ekonomiska skäl. Jag har blivit kristen av den enkla anledningen att jag fått en kallelse. Det innebär någonting långt bättre än någonting världen har att bjuda på. Jag är inte lottlös eller hemlös. Jag har alltsammans och jag har det i Jesus Kristus.

Vad sade Jesus? Vad skall de få som har efterföljt honom och därvid lämnat hus, hem, far, mor, syster och bror? Jo, de skall få hundrafalt igen. Världen är fattig men inbillar sig att den är rik. Jag är rik, men världen inbillar sig att jag är fattig. Jag är rik på tro, rik på kärlek, rik på hopp. Det är Guds rike.

Jag tror inte Jesus tog lärjungarna från Galileiska sjön, bort från deras båt och deras nät, från deras far och från deras släkt för att leda dem in i misär, varken socialt eller ekonomiskt. Jesus tog dem ut ur detta för att uppenbara för dem andra och nya hemligheter. Deras vittnesbörd kan vi läsa i bibeln, i breven och i de biografiska skildringarna.

I de sista verserna i Matt. 9 upptäcker vi hur Jesus satte hela sin verksamhet och mission in i detta evighetsperspektiv.
Forts. på sid 20

Till Midnattsropets läsare:

KÄRA SYSKON!

Vi ville gärna sända Dig en liten hälsning från oss på Gamla Bro. Konferensen är ju över och det som fördes fram skall nu gestaltas på respektive platser.

Vi förstår att vi lever i en helt ny situation där vi mer än någonsin behöver varandras hjälp och förböner. Inför allt det som händer blir vi mer och mer utanför det etablerade samhället. Vi lever som främlingar på ockuperat område, men GUDS RIKE GÅR FRAMÅT och människor blir frälsta och väckta.

Genom de nya kanaler vi fått kan vi nå vidare ut till nya kategorier. Vi har Radio Maranata som på alltfler platser sänder flera gånger i veckan. Vi har redan fått döpa den förste som blev frälst genom radion och många är de som hör av sig genom brev eller besök. Andra medel att nå människor är förstås tidningen Midnattsropet och det personliga vittnesbördet som vi var och en har.

Det är verkligen ROLIGT att se vad som händer och få vara med och kämpa, var och en på olika avsnitt, att få föra ned evangelium på det plan där människor rör sig, att rakt in i vardagen få vara med och gestalta det urkristna församlings-idealet.

Som Du vet har vi ju vårt försörjningsansvar. Serveringar, hotellrum, försäljning av olika slag, allt är medel som vi fått förvalta för att kunna förvandla i missionsmedel...

Alldeles säkert har Du hört talas om serveringen på Gamla Bro, eller Du kanske själv har varit och besökt oss. Där har vi tagit emot människor från alla sammanhang och nationaliteter. Vi har haft möten, samlingar, samkväm, fester och bröllop där. Dessutom då våra stamgäster från kontoren runt omkring som kommer och äter lunch hos oss varje dag.

Men serveringen är inte bara en servering, den fungerar också som ett centrum i huset och ett slags vardagsrum där man kan mötas och samtala över en kopp kaffe.

Nu har det ju gått en del år sedan vi började här och då som första åtgärd gjorde iordning serveringen, och nu skulle det behövas en liten ansiktslyftning. Lite nya bord, gardiner, lampor, men framförallt porslin, kaffekoppar, tallrikar och bestick etc.

Det är sånt som vi måste skaffa nya och därför vill vi be om Din hjälp. Som Du förstår kan inte var och en köpa ett bord eller några koppar det skulle kanske inte bli så trevligt med runda och fyrkantiga bord blandat, eller koppar och fat i olika storlekar och färger.

Men om Du vill hjälpa till genom att sända en gåva på postgirokonto 58537-2 skulle vi bli väldigt glada.

Välkommen att hälsa på oss, vi har öppet måndag, torsdag, fredag till klockan 18.00 och övriga dagar öppet till klockan 22.00.

Skulle Du komma på andra tider så vet att det alltid finns någon i huset som kan ta emot Dig.

Än en gång hjärtligt välkommen och tack på förhand för Din hjälp.

Märk talongen: SERVERINGEN, så att vi kan få skriva ett personligt tack till Dig.

En hälsning från oss som arbetar i köket och serveringen.

Lena Dahlberg

Marianne Selmer

Kerstin Andersson

Eusabie Rindberg

Agnete Jensen

Ulla Järnsten

Stikka Vackama

Eva Jacobsson

Adress: Gamla Bro, Gamla Brogatan 27, Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30. Postgiro 5 85 37 -2.

Forts. från sid 19

GUDES RIKE

tiv. När han analyserade situationen och kom fram till det sammanfattade resultatet var det inte därför att han såg hungriga människor eller dåligt klädda människor. Han talade om människor som var illa medfarna och uppgivna, lika får som icke hade någon herde. Vad han sörjde över var att folket saknade andliga ledare. De hade politiska och religiösa ledare, men saknade andliga ledare. Därför nådde de aldrig fram till vad Guds kallelse egentligen innebar. Ledarna stod i vägen.

Gud vill göra klart för oss vilka planer han har med våra liv, så att vi inte nöjer oss med mindre än att vi kommer in i den av Gud förutbestämda uppgiften, och kan tjäna i den. Det skall inte ske på ett provisoriskt sätt, utan med andlig makt och myndighet. Vad människorna behöver är makt och myndighet som inte bara anger lösningar för sociala problem, men som också kan blotta de bakomliggande krafterna till människans olycka.

När Jesus en gång tillsammans med tre av sina lärjungar hade varit uppe på berget en bönenatt, kom de ner och upptäckte de övriga lärjungarna i diskussion med några av de religiösa ledarna. Det var en religiös petitess man diskuterade. Medan man höll på med det ägde något fruktansvärt rum i deras omedelbara närhet. En far stod där bredvid med sin besatte son.

Kraftlösheten vårt stora problem

Där ser vi en typisk situation. Diskuterande människor, som sysslar med religiösa petitesser och religiösa finesser. Det är den religiösa världens stora behov att komma loss ur alla oväsentligheter, för att få möjlighet att komma in i meningsfullt tjänande med andlig myndighet.

En far stod där med sin son. Han hade överlämnat honom till lärjungarna. "Jag hoppades de skulle göra honom fri, men de kunde inte", förklarade han för Jesus.

Eftersom lärjungarna saknade kraft att befria honom, började han också ifrågasätta om Jesus verkligen ägde möjligheter. Man förstår att lärjungarnas kraftlöshet fick mannen att också tvivla på Jesus.

Jag undrar om inte vår kraftlöshet får världen att tvivla på vår Jesus. De undrar var han är någonstans. Han är inte inne i kyrkorna och kommittéerna och diskuterar religiösa petitesser. Han är ju heller inte inne i ceremonierna och i gudstjänsterna för att uppbygga och underhålla sina trötta lärjungar?

Den unge mannen som sönderbråka-

des av otänjbara makter kastades mellan ytterligheter, mellan tro och tvivel. Enda förklaringen till hans ohyggliga situation var att han var besatt. Då sade fadern till Jesus: "Om du förmår, så förbarma dig över oss!" "Om jag förmår", sade Jesus, "ALLT förmår den som tror!"

Analysera hjälper inte!

Om Jesu ord är riktiga, då finns ingen fientlig makt som kan stå trons folk emot. Men då måste det hitta de rätta vapnen att bekämpa dem med. Då räcker det inte med psykoterapi, psykoanalys eller andra av världen upplånade metoder, utan då måste man ha gudomlig myndighet och makt.

Vi har människor som är utbildade vid alla akademier. Också i de kristna leden blir det allt fler doktorer och professorer, och man undrar vilka ämnen de är så studerade i. Man tycker att de varken vet eller förstår någonting. Allt vad de talar om eller sysslar med ligger så långt utanför evangelium att man undrar vad de har för förbindelser med Jesus Kristus. Ändå är de högröstade. Det är dem man hör i radio och övriga massmedia, och det är deras budskap som människorna hör och påverkas av. De talar om miljöproblem, kvinnoroller, mansroller och barnomsorg. Så inbillar de sig att de skall få evangeliets hjälp att lösa detta. De skall ha över Jesus på sin sida för att fixa sin tillvaro. Men det är ett falsarium.

Vi kan lösa alla miljöfrågor i världen och satan kommer att trivas alldeles utmärkt. Vi skall inte inbilla oss att satan trivs där det är oordning, och motsättningar mellan människor. Han vill helst se ekonomiskt stabila förhållanden, så han utan oro kan behålla greppet om människorna.

Församlingen förstörd av de nya teologierna

I Matt. 9 säger Jesus: "Bedjen förden-skull skördens Herre att han sänder arbetare till sin skörd." Jag tror personligen att Jesus här ger oss ett förtroende. Det ligger väldigt mycket sanning i det en känd teolog för många år sedan sade: "Vi är igenom revolutionsteologin, existensialismen och den s.k. historiskt kritiska analysen så fördärvade, så nu, när skördefälten står mogna till skörd, saknar vi arbetare. Det finns inte längre någon som kan förkunna evangelium om Jesus Kristus. Vi kan analysera, blotta politiska och ekonomiska sammanhang, men vi kan inte uppenbara Guds rikes hemligheter, därför att vi är vapenlösa. Hela Europa väntar på evangelium, skarorna väntar på evangelium. Men församlingen är genom de nya teologierna så förstörd, att den saknar möjligheter att föra fram evangelium. Därför skövlas fälten av onda makter."

Jesus gör också klart för oss: Det

enda sättet att få skördefälten avbärgade med rätta arbetare, är genom bönen. Vi måste bedja, för Israel, nationen, vår ungdom, vårt folk, för hela Europa och för dem som är såsom får utan herde. Vi måste bedja om medarbetare och skördarbetare som är utrustade med myndighet.

Strax efter det Jesus sagt dessa ord valde han ut tio stycken som han delegerade sin egen makt och myndighet. Där låg lösningen. Missionens lösning ligger i att vi blir delegerade Jesus makt och myndighet.

Guds ord är hemligheten

Missionens och evangelisationens hemlighet ligger i att vi får den utrustningen som kan besegra allt det onda. Allt är möjligt för den som tror. Det finns inte en ond makt som kan stå Guds församling emot. Då församlingen intar sin makt och myndighet, avskiljer sig för sin uppgift, går in för sin Herre och Mästare, överlämnar sig åt honom odelat och villkorslöst, kommer också det han har lovat att ske igenom hans folk. Gud är redo att uppenbara sitt rikes hemligheter igenom oss. Må vi då avskilja oss för uppgiften! Låt oss se till att vi blir rustade så vi kan avslöja fiendens härsmakt. Gud vill att hans rike ska legitimera sig, inte genom arméer eller institutioner men därigenom att Guds eget skapande ord åstadkommer under då sjuka blir helade och då de besatta och demoniserade blir befriade och kommer loss ur fångenskapen.

Gud vill använda dig!

Guds rike är mitt ibland eder, och det är detta evangelium om riket som ska bli förkunnat för alla folk innan Jesus kommer. Låt oss inte begränsa Guds rikes möjligheter till församlingen! Det finns väldiga möjligheter långt, långt utanför! Gud vill använda dig och mig, fylla oss med Ande, bruka oss och ge oss var och en personligen en utrustning och vision, så att vi kan tjäna honom.

Jesus kom inte med en missionsappell och vädjade till alla goda krafter att göra det bästa möjliga av situationen och bygga upp nationen. Han sade inte: "Alla positiva krafter, samla er!" Han föreslog ett bönemöte. Det vill jag också. Föreslå att bönemöte för SIDA-arbetarna, för kuratorerna, sociologerna, psykologerna och pedagogerna. Föreslå ett bönemöte, så kommer saken att ordna sig! Skaran kommer att reduceras på ett rätt sätt.

Samla dem som tror på Gud, dem som vill räkna med honom och överlämna sig åt honom, så ska vi få se att han också kommer att ta ut de arbetare som kan besegra de makter, som verkligen binder och terroriserar vårt folk. Guds rike håller på att vidga sina gränser, och du och jag får vara med och sprida kunskapen om det.

Forts. från sid 5
EN NY KULTUR

Plötsligt såg man att andedopet inte bara skulle sätta tungan i rörelse. Man måste också börja använda armar och ben och börja handla utifrån den nya inspirationskällan och den kunskap man hade. Man upptäckte att man inte längre kunde gå i ok tillsammans med dem som inte tror. De främmande oken måste lyftas av.

Därmed började man fundera på föreningsväsendets negativa inflytande. Och som en följd av det började man undra om det inte var dags för de troende att skaffa sig egna utkomstmöjligheter. Meningen var inte att de kristna skulle förslavas i ett förvärvsliv som kräver allt mer utav individens kroppsliga krafter, tröttnar ut henne och utarmar henne så att hon inte längre har någonting kvar för Guds rike och evangelisationen. Så startade man serveringar, hotellrörelser och försäljning av beagnade kläder.

Allt detta växte upp i den svåraste kreditssituation som vårt land varit inne i. Det har finansierats, inte med bankkrediter utan genom arbete. Det lilla Maranatafolket saknade kapital och krediter, men man var ändå det rikaste folket, därför att det trodde på Gud. Dess rikedom kunde inte taxeras i klingande valuta. Bankkamrerarna skakade på huvudet och tjänstemännen titade kallsinnigt på. Alla förklarade att det aldrig skulle gå. Men Maranatafolket satte sig i rörelse. Idag ser vi resultatet. Vid evangelisationscentret Gamla Bro i Stockholm står skrivet över hela fasaden: "Förvandlat av ungdom, som förvandlats av evangelium."

Gud gav oss hjärnan, hjärtat, hän-

derna och fötterna. Genom tron på Gud fick vi möjligheter att bruka våra naturliga gåvor på ett rätt sätt. Evangelium gjorde det möjligt för oss att börja tjäna i vår tidsålder med den tillkommande världens krafter och resurser. Tron tog inte itu med bara andliga problem utan också materiella och skapade de resurser vi för dagen behövde.

I Guds församling handlar det om en ny ekonomisk ordning, som går ut på ett ständigt utgivande. I världen handlar det om att söka sitt eget bästa. De strukturer som finns i världen har satan skapat för att binda oss och låsa in oss i tiden. Skall vi vidare på trons väg måste vi avlasta oss oken i tiden.

Det är dags att bryta upp och skaka dammet av oss! Vad är våra egendomar, gärningar och tankar annat än damm och stoft. Nu är tid att resa sig upp för att gå på trons väg. Låt oss evangelisera och bära ut budskapet om Guds rike! Låt oss inte dra oss undan genom att komma med några ursäkter! Det profetiska ögat har genomskådat dem för länge sedan. Ingen får längre stå på avstånd som åskådare och njuta av välsignelser som kommit från andras offer! Skall vi vara med måste vi ge oss själva i en personlig överlåtelse åt Jesus Kristus.

Forts från sid 7
LATORP 1979 . . .

"Man kan acceptera en kristen församling bara den är världslig och integrerad med systemet, men man är rädd för att den skall bli kristen. Vi har talat om att församlingen måste bli ett ideal-samhälle — nu kommer reaktionen. Men Gud kommer att se till att det blir som Han vill, och Han kommer att bygga sin församling i överensstämmelse med sina

grundprinciper."

Här är den springande punkten. Var det inte just detta som de första kristna anklagades för? De var en stat i staten med förakt för det hedniska samhällets normer. Det var därför man fruktade dem — och förföljde dem.

Vidare på trons väg

I mötestältet fortsatte Maranatafolket under parollen "VIDARE PÅ TRONS VÄG". Det handlade om trons kroppsligande och konsekvenser, det handlade om församlingen som ideal-samhälle, och det handlade om konfrontationen med världens makter i den ena instansen efter den andra. Jesus måste möta både Kaifas, Pilatus och Herodes.

Att gå vidare på trons väg innebär inte bara att göra större och härligare upplevelser av Gud — det innebär också att följa Jesus från den ena makthavaren till den andra. Ingen av dessa kommer att visa någon förståelse. Ingen kommer att ge någon rättvisa. Precis som sin Mästare kommer församlingen bara att bli mer och mer ensam, utlämnad och utblottad. Till slut återstår bara korset. Det var vad världen tyckte Jesus var värd, och det är vad världen tycker att Hans församling förtjänar.

Som Paulus uttrycker det: "Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död sådan som hans, om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda. Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnit av Kristus Jesus." (Fil. 3:10-12) och "Hava vi dött med honom, så skola vi ock leva med honom, äro vi ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom." (2 Tim. 2:11-12).

Vi hälsar allt Guds folk välkommen till

BIBELSKOLAN-79

Gamla Bro, Stockholm

13 okt. - 4 nov.

Bibelskolan är till för dig som vill bredda din bibelkunskap, få en fastare tro och fördjupa gemenskapen med de troende. Aktuella ämnen kommer att tas upp.

●Ekumeniken ● Staten ● Skolan ● Storfamiljen ● Radiomissionen ● Missionen ●Väckelsehistoria ● Väckelse o frälsningsfrågor.

Lärare: ARNE IMSEN, Ernst o Doris Höglander, Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Hans Brynte, Per-Arne Imsen, Mats Jansson m.fl.

*Vill du vara med så anmäl dig till Maranataförsamlingen,
Box 344, 101 24 Stockholm, tel. 08/23 52 30.*

Forts. från sid 13 ARNE IMSEN . . .

Jo, det skall man göra om lidandet är personligt och om det är någonting man måste gå igenom för sin egen helgelse eller frälsning.

Om det gäller att försvara och befästa evangelium skall man verkligen inte vara passiv. Då skall man vara alert och använda de vapen som står till buds, förkunnelsen och proklamationerna, och hävda vad bibeln lär.

Jag skulle vilja ta ett typiskt exempel ur bibeln. Vad är Romarbrevet kap 1 annat än en djupgående samhällsanalys. Den analysen är nödvändig om vi skall förstå rättfärdiggörelsen. Först måste vi se samhället som det är, att det inte finns något hopp. Sedan kommer vi fram till individen och den kollektiva skulden och därefter kommer vi fram till individens frälsningsmöjligheter. Men frälsningen börjar med samhällsanalysen och det tror jag är mycket viktigt.

I Rom. 1 möter vi också två olika typer av samhällen. Först har vi det hedniska samhället, där vi möter ogudaktigheten. Sedan har vi det religiösa samhället, där vi möter självrättfärdigheten. Det första leder fram till laglöshet och det andra till förstockelse. Men samhällsanalysen är nödvändig för förståelsen av rättfärdiggörelsen.

Men observera, i sista delen möter vi också idealbilden, som är församlingen. När man kommit fram till att det inte finns någon annan räddning än den personliga frälsningsupplevelsen leds man in i församlingssamfundet, och där möter vi det idealiska mönstret för samlevnaden i tiden.

Detta är en stor tanke, och det är det jag tror är Guds vilja att vi skall stå för.

En av orsakerna till att människorna inte förstår behovet av rättfärdiggörelse är att de inte förstår samhället. De ser inte onskan i dess innersta väsen och därför behöver de inte rättfärdiggörelsen.

Om jag förstår dig rätt, så är det gagneligt för evangelium att de onda krafterna i samhället avslöjas?

Vår uppgift är att demaskera onskan så att människorna ser den. Det är självklart att då blir det en obehaglig analys, som kommer att väcka olika slags reaktioner beroende på vilka människor det gäller, på vilka nivåer de rör sig och vilka maktmedel de förfogar över.

Då vi kommer i konflikt med t.ex. skolinstitutionen eller andra institutioner, som fått en slags religiös betydelse för människorna, får reaktionerna en religiös prägel. Det är viktigt att vi säger till människorna att det är avguder

eftersom de gör sig oberoende av Gud och ersätter honom med statliga institutioner.

Oberoende av vilken nivå onskan och avgudarna finns, är det vår uppgift att uppenbara och avslöja dem inför allt folket.

Forts. från sid 3 VICKI BERÄTTAR

en präst från den ortodoxa karismatiska rörelsen i Amerika. Fastän mötet alltså hölls inom den ortodoxa statskyrkans ram, fick Vicki för första gången höra en del centrala bibliska sanningar. Prästen läste om Jesu återkomst och att det skulle vara som på Noas tid. Vicki hörde versen och kände igen den värld hon levde i, och hon rördes invärtes.

Det gick också ut en inbjudan. "Jesu blod renar från all synd. De som vill ge sina liv, kom fram!" Vicki gick fram och grät efteråt i två timmar. Hon kände sig mycket lycklig och skrattade och grät om vartannat.

När hon kom hem, trodde hon att alla genast skulle komma till tro. Hon hade ju så underbara nyheter att komma med! Det var mycket folk samlade i hennes hem, släktingar och andra, och när de såg henne så lycklig, frågade de vad det var. Vicki var så upphetsad att hon svarade gång på gång på ett mycket

känslomässigt sätt, och hennes far gav henne en örfil.

Vägled vidare

Från pingstförsamlingen på Sokratesgatan i Aten gick några ungdomar till den karismatiska prästens möten för att se vad det var för någonting. Bland dem var syster Dora. Hon satt längst bak, och när Vicki var framme och vittnade om sin frälsning, skrattade Dora. Vicki trodde att det var av hån och otro och kom ned till henne och sade: "Du måste tro!" "Det gör jag", svarade Dora. "Då måste du tro mer!" sade Vicki. "Jag tror mer än du!" svarade Dora.

Så fick Vicki Doras telefonnummer. Nästa lördagskväll skulle hon gå och lägga sig tidigt för att orka upp på ortodoxa kyrkans morgonmessa. Några vänner, som hade velat ha henne med på en utflykt, skrattade åt henne. Då ringde Vicki Dora. Doras bror svarade att hon var i kyrkan. Vicki undrade vad det kunde vara för slags kyrka, som hade gudstjänst på lördagskvällen. Och som i en syn såg hon en möteslokal utan helgonbilder och där alla bad.

Av Dora blev Vicki inbjuden till pingstförsamlingen. Hon tyckte mycket om mötena där, och Dora förklarade för henne om ikoner och andra ortodoxa villfarelser, och Gud gjorde det klart för Vicki. Efter ett par månader blev hon döpt i Anden och sedan i vatten.

Piratraddon

Marios, Dora, Vasso, Vicki — fyra grekiska ungdomar har Maranatafolket i Sverige fått lära känna. Det intressanta är likheterna mellan dem. Marios, Vasso och Vicki har alla drivits av en rättfärdighetslidelse, som fört dem in i marxistiska ideologier, men någon sann rättfärdighet har de inte funnit där. I det läget har de på olika sätt mött den levande Jesus Kristus, och så har bibelordet besannats: "Saliga är de som hunger och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade."

Dora, Vasso och Vicki var just de tre systrar i Aten som tillsammans med några bröder ansvarade för "piratradio-sändningar" för ett par år sedan. Den kampen förde dem tillsammans på ett unikt sätt och svetsade ihop dem till en "storfamilj". Så kommer de till Sverige och hittar samma sak hos Maranatafolket — som också har en viss radioerfarenhet bakom sig. Herrens vägar är förunderliga!

Vilken frimodighet det här borde ge oss för att stå för vårt unika budskap, som Gud gett oss! Kampen för evangelium. Kampen för en rättfärdig, kristen livsstil. I hela världen finns det kämpande kristna människor med samma längtan. Gud har visat, hur han kan föra oss samman med dem. Det finns flera som väntar, ute i Europa och längre bort i världen!

Lyssna till

RADIO MARANATA

- **Stockholm** 88 MHz
Tis o tor kl 20–21
Ons kl 23–24
Sön kl 11–12.30
- **Jönköping** 98,5 MHz
Tis, ons, tor, fre kl 20–21
- **Karlstad** 92,2 MHz
Mån kl 18.45–19
Tor kl 19.15–20.15
Sön kl 21.15–21.30
kl 10–10.15
- **Göteborg** 94,9 MHz
Ons kl 22–23
Fre kl 19.30–20.30
- **Sandviken** 89,9 MHz
Tis o tor kl 19–20

Stöd radiomissionen
pg 49 14 21 -4

Forts. från sid 2

VASSO BERÄTTAR

trösten mitt folk . . ." "Det låter härligt, men det är inte för mig. Det var bara en tillfällighet." Och så fortsatte hon och grät och grät.

Men så fick hon en klar förnimmelse av att Jesus var nära. Han satt på sin tron, och Vasso föll ned vid hans knän.

— Han var så verklig, och jag berättade hela mitt liv för honom och kände att han hörde mig, innan jag talat färdigt. En glädje från himlen kom över mig, och en våg som renade mig och gjorde mig fri och lätt. "Nu börjar en ny period i mitt liv!" tänkte jag. Doxa alleluia! (Ära halleluja!)

Det här hände sommaren 1975. I skolan berättade hon för sina vänner vad som hänt, men de liksom hörde inte och trodde inte på henne. Sedan slutade Vasso skolan i Ioannina och började i en annan i Aten. Några gamla vänner kom för att hälsa på henne och se vad det var för konstigt hon hade blivit. Hon hade mött Gud och ansiktet strålade, och då började de ställa frågor för att ta reda på om hon kunde tänka logiskt. De trodde hon hade blivit galen.

Ännu hade Vasso inte upplevt Andens dop, som hon längtade efter. Dora, den syster som var här i Sverige på Latorpskonferensen i fjol, ledde henne fram till dopet i vatten, och efter en månad blev hon också andedöpt. I ett bönemöte höll hon på att somna. Plötsligt vaknade hon till och sjöng "Halleluja" i tre timmar, och sedan kunde hon bara säga "Halleluja" ända till nästa morgon. Men hon hade inte talat i tungor.

Dagen därpå läste hon för ett prov i skolan, men upplevde att hon skulle lägga ifrån sig boken. "Nej, det kan jag inte, jag skall ju ha examen". Men en liten stund kunde hon kanske göra det . . . Så föll hon på knä och bad, liksom i en sömn, och när hon vaknade upp, talade hon i tungor.

Kom till storfamiljen

Men hur kunde Vasso hamna i storfamiljen i Vrahati (Korint)? Det var i juli som hon kom tillbaka från en språkskola i England. Hon bodde hos en

väninna i Aten, Vicki, men hade inget särskilt att göra. "Varför har Gud sänt mig tillbaka till Grekland?" frågade hon sig.

— Om du inte vill bo här och inte åka hem till Ioannina, så åk till svenskarna i Korint, sade Vicki på skämt.

Vicki hade träffat storfamiljen några gånger, men det enda hon i stort sett visste om dem, var att de bodde i Korint och plockade aprikoser. Vasso hade också träffat Lasse och Britten, men det var för nästan två år sedan.

— Jag tyckte om dem, och jag kände att jag ville dit.

Sagt och gjort. Vasso följde med pingstevangelisten Giannis Roussos till Korint. Under vägen berättade han om den svenska storfamiljen.

— Jag har egentligen inte väntat mig något, men jag tyckte mycket om det jag mötte. Man levde, bad, sjöng och arbetade tillsammans.

Men när Lasse började tala om de världsliga myndigheterna, om kyrkan o.s.v. så blev Vasso rädd. Det var helt nytt för henne och påminde om politik, tyckte hon. När hon berättade att hon varit kommunist, sade Lasse: "Du måste behålla det idealet!" "Vad!?" Något sådant hade hon aldrig hört från en kristen. Hon hade alltid tyckt om att läsa om den första församlingen i Apostlagärningarna, men hon hade inte trott att något sådant kunde existera nu. Möjligen i tusenårsriket.

När Vasso var en dag i Aten, förstod hon hur beroende hon hade blivit av storfamiljsgemenskapen. Hon saknade familjen och måste ringa upp och fråga hur de mädde och vad de gjorde.

Framtiden tillhör Gud

Så blev Vasso inbjuden att följa med till Sverige och Latorpskonferensen. Dora hade berättat för henne om hur Maranatafolket i Sverige levde och att de hade allting gemensamt, och hon hade sagt, att man måste vara en mycket stark kristen för att kunna leva så. "Så jag väntade mig att det skulle bli hårt!"

Hon tyckte mycket om mötena och sättet att leva och började tänka över sig själv. "Gud vill att jag skall leva så här." Ett tag var hon, liksom reskamraten Vicki, så skakad av den klarläggande och genomskådande förkunnelsen, att de

inte vågade gå till brödsbrytelsen ett par morgnar. "Jag hade fått klart för mig hur inskrädd i världen jag egentligen var." Men de fick ny visshet om Guds nåd och kunde gå vidare.

— Jag kände mycket starkt i anden i ett möte, att jag måste följa de här upp-brottssignalerna, annars blir det katastrof för mig. Framtiden tillhör Gud!

Forts. från sid 17

"DET HELIGA KRIGET . . ."

som satt inspärrad på fjärde våningen, och bakom galler och persienner såg man honom vinka till svar. Flera bröder och systrar turades om att sitta där utanför hela dagarna, och man ropade till den häktade brodern: "Vi sitter tillsammans med dig!"

Polisen svarade med att flytta honom till andra sidan, där han inte kunde se ned lika bra. Syskonen fortsatte att komma för att sjunga och uppmuntra. Två bröder kedjade fast sig vid en pelare utanför polishuset. Polisen kom ut och hånade dem, några raggare frågade om de fick klippa loss dem, och som polisens hantlangare fick alltså raggarna med en bultsax klippa upp kedjorna.

Nästa gång kedjade bröderna fast sig vid häktets bil, som förde den häktade evangelisten till en s.k. bevisupptagning i tingsrätten. "Skall han sitta häktad, vill vi sitta tillsammans med honom!" Civilklädda polisprovokatorer hetsade fram en kuslig stämning bland folket runt omkring de fastkedjade med förnedrande påståenden om deras kristna tro och liv. Med fascistiska metoder fick man fram en lynchstämning, där sansade äldre damer började prata om att "paket borde utrotas". De två bröderna fördes till polishuset för identifiering och den häktade evangelisten överfördes till den ökända Kumlabunkern.

Mycket tyder på, att Bibeln säger det klart, att vi får vänja oss vid att se trosyskonen sättas i fängelse. Då provas solidariteten och kärleken. Då gäller det att ha begreppen klara. "Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet och tro."

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

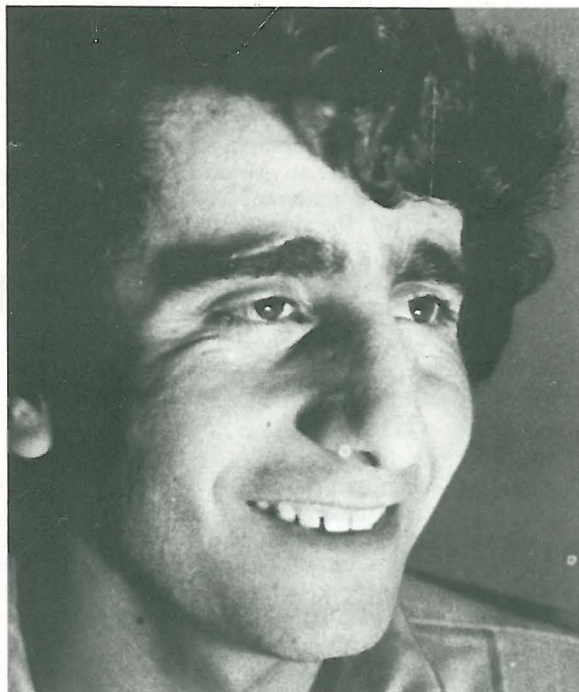
MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästtrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

Hur reagerar du inför Guds budskap?

Av Dikran Demir

Dikran Demir är turk-assyrier och tillhör alltså ett förtryckt minoritetsfolk. I november 1975 kom han med sina föräldrar till Sverige undan förföljelserna i Turkiet. Ett och ett halvt år senare blev han frälst efter att ha varit på Maranas tältmöten i Stockholm. Sedan januari i år bor och arbetar Dikran i storfamiljen i Karlstad.

I dag vill man höra om goda tider och att ekonomiska högkonjunkturer väntar oss. Att vår välfärd och materiella standard förstärks ytterligare och att den medför lycka, det är just vad som kliar folk i öronen att höra. Det ger ett ganska grymt, falskt och kort perspektiv. Då glömmar vi evighetsperspektivet, nämligen att vi är evighetsvarer som Gud har skapat.

Vi är inte bara kött och blod som ska njuta av livet en kort tid här i tiden och sedan försvinna helt. Vi förstår alla att det inte kan vara meningen med tillvaron, att vi för att kunna leva måste bryta oss in i kassaskåp eller vid 20–30 års ålder bryta ned oss med alkohol och narkotika eller också leva 60–80 år och sedan dö och helt och hållet försvinna, som om det hela bara var en dröm. Nej, livet är mycket djupare än vad en sådan bluff ger vid handen. Det finns ett mål, ett syfte och Gud vill ge varje individ en värdefull uppgift, just för den tid som hon lever i (Joh. 10:32, Fil. 2:13, 2 Tim. 1:9).

Låt oss se vad som väntar oss och är bestämt för oss, nämligen döden och det som följer därefter! Det hjälps inte att vi inte vill höra om det eller bli påmind om det. Det är praktiskt taget det enda som vi säkert vet: att vi går mot en säker död. Det här är inte frågan om att skrämman människor, utan det är frågan om sanning och verklighet.

Därför varnar Jesus oss i tid, innan det blir för sent att välja. Det är bestämt att alla ska dömas efter att en gång ha dött (Hebr. 9:27). Enligt Skriften har alla syndat och är i saknad av härligheten från Gud (Rom. 3:23), och därför kommer människan att ställas inför Gud, den rättvise domaren. Han har inte anseende till personen (1 Petr. 1:17) utan din ställning i evigheten bestäms av hur du har reagerat för det budskap som Han har låtit förkunnas.

Du kan bli kvitt din skuld!

Så här säger Jesus: "När du går till en överhetsperson med din motpart, så gör dig under vägen all möda att bli förlikat med denne, så att han inte drar dig fram inför domaren, då händer att domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och att rättstjänaren kastar dig i fängelse." Jag säger dig: Du skall inte slippa ut därifrån, förrän du har betalt ända till den yttersta skärven." (Luk. 12:58-59).

Syndens lön är döden (Rom. 6:23). Det råder ingen tvekan om att du blir kastad i den brinnande sjön och får de eviga straffen.

Men Jesus säger: "Gör mycket för att bli FÖRLIKT med din motpart", och det framgår tydligt att du har möjlighet att bli kvitt din skuld och samvetets och lagens anklagelser innan ni kommer fram till domaren. "Ty så högt älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall inte förgås, utan ha evigt liv. Ty inte sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Den som tror på honom, han

blir inte dömd, men den som inte tror, han är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn." (Joh. 3:16-18).

Du behöver inte tänka på förfädernas synd, för dem har Jesus tagit hand om. Ja, säger Skriften, fastän Jesus ingen synd hade gjort och inget brott begått, så dog han (1 Petr. 2:22). Det är beviset på Guds kärlek för oss, för att vi skulle dö bort ifrån synderna (1 Petr. 2:24). Han köpte oss människor med sitt blod, och det är i dag, PRIS SKE GUD, möjligt för alla att bli frälsta och få evigt liv.

Frågan är om du vill tacka Jesus för det som han har gjort för dig personligen och tacka ja till erbjudandet. Jesus är inget alternativ vid sidan av annat. Nej, han är den enda lösningen och vägen till evigt liv och harmoni med din Skapare.

Att rekommendera livet

Du är ansvarig för den tid och de tillfällen som du har och får. Att rekommendera människor att leva, och att rekommendera livet, det är löjligt egentligen. Det bör vara det viktigaste och första av allt och vars och ens längtan och bön att få tag i det sanna och fullkomliga och veta vad som är ens verkliga uppgift i tiden, i stället för att syssla med en massa saker som är helt onödiga och värdelösa. Vår främsta strävan bör vara att ta reda på vad Gud vill med mig personligen och vilken som är min personliga uppgift.

Till sist, min vän, du önskar dig väl inte att plågas med eld och svavel? Akalla Jesu namn och tro på honom, så blir du frälst och får evigt liv till arvedel!